

glasilo

OŠ Simona Jenka Kranj

Vaje

šol. leto 2025/26

VAJE Glasilo OŠ Simona Jenka Kranj
Šolsko leto: 2025/26
junij, 2026

Tisk: Simpro d. o. o.
Izvodov: 570

Uredila in oblikovala: Špela Pernar
Lektorirala: Irma Uranič

Naslovnico je narisal/a: Julija Piškur, 4. a

VSEBINA

In vse, kar imam, me vleče nazaj v Piran 5

Moja domovina, lepa kot cvet 7

~ Kot da se pesnik znova prebudi ~ 10

~ Sladki ptički za gregorjevo in pred veliko nočjo ~ 12

Otroštvo je knjižnica našega spomina 13

~ Družina, moj prvi dom ~ 18

~ Oh, najstništvo, najzanimivejše obdobje življenja ~ 21

~ A pravi prijatelj ostane in ti pomaga zaceliti rane ~ 24

~ Šola res je huda stvar ~ 26

~ Ta šport je res prava čarovnija ~ 28

Smo polni znanja in burne domišljije 30

~ Tam za ograjo v mestnem središču se živali igrajo kot v zabavišču ~ 41

Življenje v dežju se sveti in sije 51

~ Slep je, kdor ne vidi čustev ~ 54

~ Čas hitro mine, prinese nam lepe spomine ~ 57

UVODNIK

Šolsko leto se počasi zapira kot knjiga, polna zgodb. Čeprav se je septembra zdelo, da je poletje komaj za nami in da je junij še zelo daleč, so meseci minili hitreje, kot smo si predstavljali. Vsako leto je tako. Še preden se dobro zavemo, je leto naokrog. Med jutranjim hitenjem, ocenjevanji, šolskimi projekti, ekskurzijami, tabori, nastopi in odmori pa je nastalo še eno leto spominov, ki jih bomo vsak po svoje odnesli s seboj.

Šola je prav zares poseben svet, v katerem ni nikoli dolgčas. V enem samem dnevu lahko tako za učence kot zaposlene prinese ogromno stvari – stres pred ocenjevanji, veselje ob dobri oceni, smeh in zabavo med odmori, utrujenost, navdušenje, jezo, razočaranje in še bi lahko naštevali. Vsakodnevno pa se vsem nam zgodijo majhne stvari, ki jih verjetno še dolgo ne bomo pozabili in ob katerih nam postane toplo pri srcu. In prav v tej raznolikosti občutkov se skriva bistvo skupnosti, ki jo tvori šola. Ne gre namreč le za učbenike, zvezke, učenje in ocene v redovalnici. Šola so ljudje in odnosi, ki jih gradimo. Šola so tudi besede, ki jih slišimo ob pravem trenutku, in občutek, da nekam spadamo.

Dragi učenci – letošnje leto vas je gotovo naučilo več, kot se morda zdi na prvi pogled. Ne samo matematike, slovnice, tujega jezika ali zgodovine. Naučilo vas je vztrajnosti, prilagajanja, sočutja, sodelovanja in tudi tega, kako se pobrati po padcu, ki ga povzroči neuspeh. To so vrline, ki jih boste cenili še dolgo zatem, ko boste zapustili šolske klopi. Poleg tega vam je to šolsko leto verjetno dalo tudi nove prijatelje, s katerimi ste, ali pa še boste, ustvarili spomine, ki bodo ostali za vedno.

Šolsko leto pa ni le pot učencev, ampak tudi vseh, ki stojimo ob njih in jih spodbujamo. Hvala staršem, ki ste spremljali domače naloge, jutranja prebujanja, učenje in skrbi pred testi ter veselje ob uspehih. Hvala, ker ste svojim otrokom ob neuspehih stali ob strani in jim nudili besede spodbude ter tolažbe. Spoštovani učitelji – hvala za potrpežljivost, energijo in trud. Hvala za vse spodbude, razlage, pogovore in drobne trenutke, ko ste nekomu polepšali dan in verjeli vanj, ko sam tega ni zmogel.

Pred nami je poletje – obdobje, ko se bo vsaj za trenutek zazdelo, da se je čas ustavil. Izkoristite ta čas za oddih, dolge večere na prostem, druženje z družino in prijatelji, dogodivščine, brezskrbnost in nabiranje moči za izzive, ki prihajajo. Tudi šolsko glasilo je knjiga, polna najrazličnejših zgodb. Nekatere se skrivajo v rimah, verzih in povedih, spet druge v barvnih odtenkih in zanimivih podobah. Prav vse pa so odraz šolskega leta, ki se končuje. Naj bo prebiranje letošnjega glasila navdih za ustvarjanje spominov in pisanje novih zgodb.

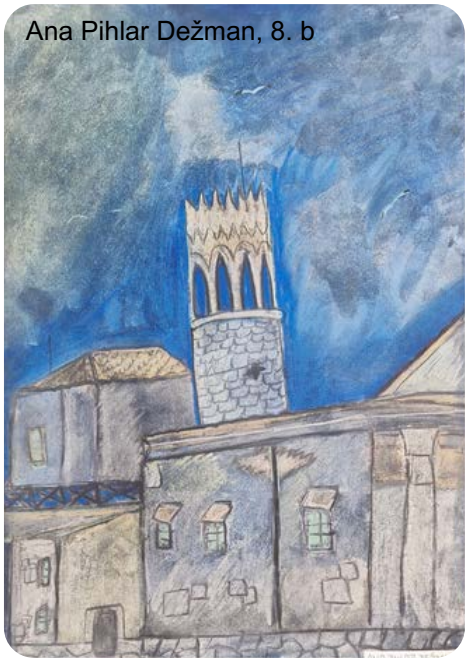
učiteljica Špela Pernar

Učenke in učenci 6. razredov

In vse, kar imam, me vleče nazaj v Piran

Julija Perčič, 8. b

Ana Pihlar Dežman, 8. b

Taja Ivić, 8. b

Kristjan Jelenc, 8. c

Filip Rebolj, 8. c

Linna Petrov Kepic, 8. c

Angela Drakslar, 8. c

Živa Bizovičar, 8. a

Mija Savanović, 8. č

Ana Blagojević, 8. č

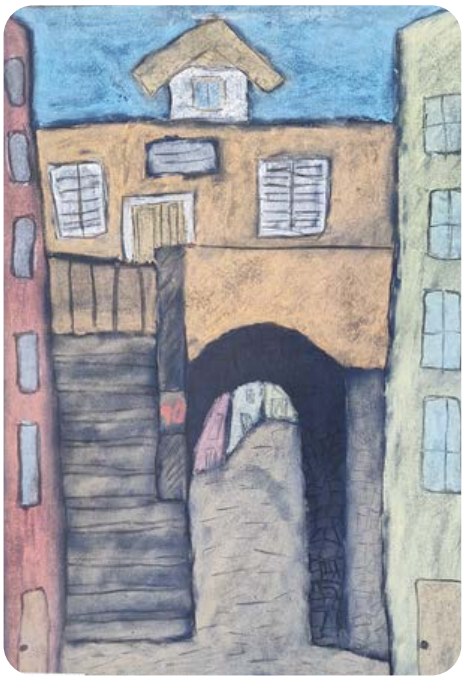
Kalina Zaovska, 8. č

Jaša Duplančič, 8. č

Anja Bök, 8. c

Matic Gorenc, 8. č

Lan Dolinar, 8. č

Luka Palević, 8. č

Andraž Jamnik, 8. b

Moja domovina, lepa kot cvet

(iz pesmi Moja domovina, Lev Švigelj, 7. č)

MOJA DOMOVINA

Moja domovina, lepa kot cvet,
v njej sonček sije, dežek gre spet.
Gorice pojo, potok šumi,
vse, kar je tukaj, nasmiha se mi!

Tu so gozdovi, travnik in hrib,
tam ptiček poje: »Čiv, čiv, čiv, čiv!«
V dolini krava mehko muka
in mama spet dobrote kuha!

Moja domovina, srček, moj svet,
v njej sem doma, tu sem rojen.
Ko bom odrasel, bom povedal na glas:
»Domovina, rad te imam jaz!«

Lev Švigelj, 7. č

Nuša Gabron, 6. b

MOJA SLOVENIJA

Ko pot me vodi v tuje kraje,
ko pot me vodi daleč stran,
ko spoznavam tuje ljudi – mi manjkaš ti.

Zelene reke te božajo,
modro morje se dotika te,
gore te objemajo,
verjamem vate – živim zate.

Vse te prelepe poti,
vsak tvoj prelepi kraj – je moj raj.
Ponosna sem, da sem del tebe
in da si ti del mene – da si ti moj dom.
Tu vedno srečna bom.

Laura Mali, 7. č

Karla Prlja, 9. č

Nina Keršič, 9. b

NAŠA DOMOVINA

Slovenija obliko kokoši ima,
v vse smeri gorovja in morja.
Tradicija trdno se nas oklepa,
ponos Slovenca je obleka.

Povsod najde se lepot,
iz Slovenije potreben ni izhod.
Narava vsepovsod nas obdaja,
vsakdo k nam rad prihaja.

Brina Štern, 9. č

MOJA DOMOVINA

Ima gozdove, reke, morje in jezera,
to je njena narava.
Modra, bela in rdeča,
to pa je njena zastava.
Njene ljudi pa družita
veselje in zabava.
Ko v vetru njena plapola zastava,
v srcu mojem ponos vstaja.
To je naša domovina,
SLOVENIJA.

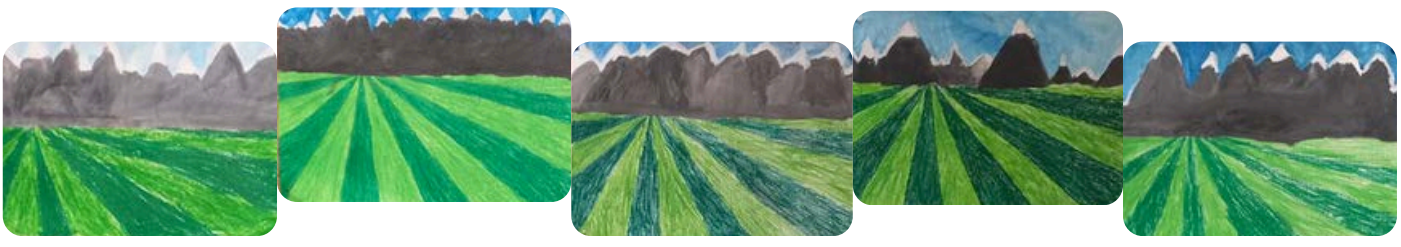
Izak Zelnik, 9. b

TI SI DOM

Slovenija, domovina ljuba,
v srcu vseh se nahajaš.
Med gorami, rekami, polji,
v tvoji lepoti vse se spremeni.
Triglav čuva tvoj ponos,
tvoj jezik, pesem, močni glas.
Majhna si, a srce veliko,
zate bije vsako bitje slovensko!
Ko te pokliče zgodovina,
vstane zate cela domovina.
Z roko v roki, brez strahu,
Slovenija zaživi in te obrani!

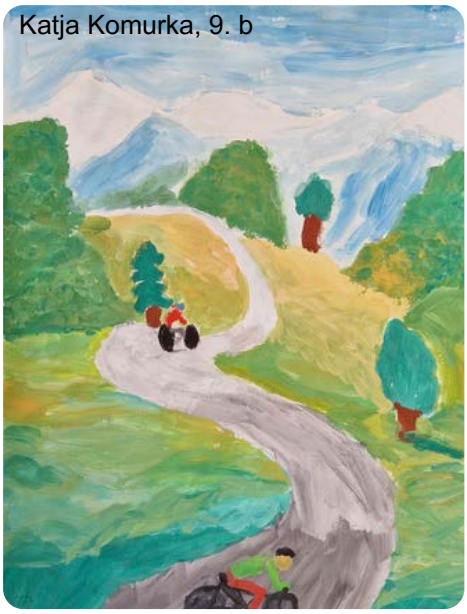
Gregor Konda, 7. č

Učenke in učenci 2. b

Luna Nika Perčič, 9. c

Brina Žnidaršič, 9. c

Katja Komurka, 9. b

SLOVENIJA MOJA

Med gorami in rekami
vsa narava v pesmi živi,
živali skačejo
in vse poživijo.

Med gozdovi in travniki
vsa narava v pesmi cveti,
rože cvetijo
in vse osvetlijo.

Slovenija pa ni le dom živali in rastlin,
ampak tudi čudovitih ljudi.

Kris Žnidaršič, 7. č

SLOVENIJA, ZELENA DEŽELA

Res prelepa mi je ta
naša zelena dežela – Slovenija.
Gozdovi dišijo, reke šumijo,
na travnikih pa rožice cvetijo.

Pod gorami sem doma,
tam veter stalno mi pihlja.
Zjutraj me zbudijo ptičke,
srne pa smukajo grmičke.

Za dobro jutro lahko pretegneš noge
in se podaš v naše prelepe gore,
popoldne pa, kadar poletni je čas,
skočiš v morje in vriskaš na glas.

Za vsakega se najde kaj,
to je na Zemlji res pravi mali raj.
Vesela sem, da sem tukaj doma,
daleč stran od ponorelega sveta.

Brina Slavec, 7. č

Niko Horvat Janc, 5. a

Neža Novak, 5. b

MOJA DOMOVINA SLOVENIJA

Ohranjeni gozdovi, rodovitna polja in urejene vasi,
to je dom slovenskih ljudi.
Da palice beraške skoraj več ni,
prizadevamo si, jasno, da vsi.

Vsak predel Slovenije je biser zase,
dragocenost prve klase.
Zame lepšega ni
kot sv. Lovrenc z okoliškimi vasmi.

S soncem obsijana je krajina,
voda čista, naša veličina.
V raj ta pred stoletji vrne se Galjot,
ki na galeji služil je zaradi sodnih zmot.

V taki lepi domovini
prav srečno živimo,
zato se prihodnosti lahko veselimo.

Filip Polanc, 9. č

SLOVENIJA

Slovenija, naša domovina,
res je majhna, a izredno fina.

Polna dolin, gozdov in gora,
prav tako pa je tudi nekaj morja.
Res je lepa, Slovenija ta.

25. junij je dan,
ko naša domovina praznuje svoj rojstni dan.

Slovenija, vse najboljše za obletnico to,
ta dan nam pri srcih vsem toplo bo.

Tian Kuprešak, 7. č

Sara Arnolj, 9. c

Ana Marija Vevar, 9. č

Katja Naglič, 9. č

TRIGLAV

V Sloveniji veliko je gora,
a ena prav posebna je,
imenuje se Triglav.

Izgleda, kot da ni s tega sveta,
pa ne zaradi višine,
ampak, ker ima več glav.

Na njem Aljažev stolp stoji
in je ena od naših znamenitosti.

Na Triglav se povzpnejo vsi,
ki so dovolj trmasti.

Iva Pušnik Knapič, 7. č

Elena Šantek, 9. c

DOMOVINA

Pod Triglavom v naročju sonca,
naša lepa domovina leži,
njej lepot ni videt' konca,
draguljev tisoč jo krasi.

Studenci, jezera, gozdovi,
dežele naše so zaklad,
nad mestom skoraj vsakim
mogočni se baha na hribu grad.

Domovina naša z gričkí je obdana,
kjer sadje cveti in rodi,
cvetlice po travniku žarijo,
čebele na sladko pašo zvabijo.

Slovenija mala, lepa si ti,
dežela delovnih, ponosnih ljudi.
Vstani nam taka za otroke, vnuke
in vse ljudi, vse večne dni.

Žana Zaplotnik, 9. č

Učenke in učenci 2. b

DEŽELA ZELENA

Slovenija – dežela zelena,
majhna si, a čisto vsa ljubljena.
Imamo gore, reke, morje,
gozdove, travnike in polje.

Na vrhu Triglava sneg se blešči,
v dolinah potoček tiho žubori.
V poletnih dneh grem rada peš
čez gozdne poti in mimo brez.

Ob morju školjke z bratrancem zbiram,
po gozdnih tleh pa gobe nabiram.
Na poljih zlato klasje šumi,
v vinogradu grozdje sladko zori.

To je moj dom, kjer sonce sije,
kjer srce moje najraje bije.
Slovenija, ti si moj raj,
k tebi se vedno bom vračala nazaj!

Žana Trpin, 7. č

~ Kot da se pesnik znova prebudi ~

(Iz pesmi Pesem o Simonu Jenku, Vasilija Tomić, 6. b)

Učenke in učenci 1. g

Manca Pipan, 5. g

Učenke in učenci 1. g

BESEDE IZ SRCA

V Premu pri Ilirski Bistrici se je rodil pesnik mlad,
Dragotin Kette je bil tih in nadarjen fant.
Rad je pisal pesmi o ljubezni, sreči in trpljenju,
zgodaj je spoznal bolezen in razočaranje v življenju.

Bil je mlad pesnik slovenskih besed,
njegova poezija živi še danes spet.
Živel je kratek čas, pustil globoko sled,
njegove pesmi nas učijo, kaj pomenita srce in svet.

Lejla Bešić, 6. b

Nika Zajc, 1. a

PESEM O SIMONU JENKU

V vaških sencah nežno šumi,
kot da se pesnik znova prebudi.
Med travami hodi njegov tihi korak,
še veter ga sliši, še čuti ga zrak.

Na bregu Save je sedel nekoč,
gledal v reko, ki teče v noč.
Brezčasne misli so njemu zapele,
kot ptice, ki iščejo jutranje strehe.

V srcu je nosil preprosti svet,
besede, ki zvenijo kot rosni svit.
V njih je domača zemlja dišala,
v njih je mladost nežno sijala.

In kadar zapiha jesenski hlad,
še slišati je njegov glas mlad.
Lepota je skrita v tihih stvareh,
v jutranjih travah in zvezdnih nočeh.

Vasilija Tomić, 6. b

Luka Kuprešak, 1. b

Maša Jović, 1. b

Ajša Huseinović, 1. a

Azilia Gašperlin, 6. b

Miha Fojkar, 6. b

Mark Dagarin, 6. c

Mila Hrgović, 6. č

PO JENKOVI POTI

Zjutraj v šolo smo prišli,
da bi v mesto Kranj odšli.

Ko smo malico dobili,
smo se vsi razveselili.

Okrepčani smo odšli,
dokler nismo do Rožnovenske cerkve prišli.

Nato smo odšli do Khislsteina,
kjer smo pridobili znanja.

Potem smo šli do gledališča,
stali smo na mestu prejšnjega pokopališča.

Vodnjak smo si ogledali,
nato smo si Prešernovo hišo pogledali.

V Prešernovem gaju so spomeniki
z dvokotnimi robniki.

Tam so pokopani Prešeren, Jenko, Puhar
in mogoče kakšen kuhar.

Zdaj smo že nazaj v šoli
in delamo plakate vsak po svoji volji.

Manca Erhatič, 6. c

Meta Piškur, 1. a

Luka Kuprešak, 1. b

Nik Kolaković Piškur, 1. b

FRANCE PREŠEREN

France Prešeren pesnik je bil,
pesmi je pisal noč in dan,
tako postal je znan.
Danes vsi ga poznamo,
zato kulturni praznik imamo.

Maja Malinović, 7. č

Maksim Bogatinov, 1. a

~ Sladki ptički za gregorjevo in pred veliko nočjo ~

Učenci drugih razredov OŠ Simona Jenka Kranj so se razveselili pomladi. V okviru pouka so s pomočjo učiteljice gospodinjstva in razredničark Sandre, Sonje, Tanje in Suzane izvedli dan dejavnosti. Pri izvedbi projekta »Od zrna do kruha« so sodelovali tudi izbrani učenci izbirnega predmeta Sodobna priprava hrane in Načini prehranjevanja. Dan dejavnosti je potekal v četrtek, 2. 4., in v petek, 3. 4. 2026.

Najprej so spoznali, kaj vse je potrebno, da dobimo moko. Opazovali so semena različnih vrst žit in si ogledali pšenično zrno v prerezu. Spoznali so pripravo kvašenega sladkega testa in iz njega po navodilih sami oblikovali sladke ptičke. Pri peki so nam pomagali tudi kuharji. Vsi učenci na matični šoli in podružnicah so imeli iste delavnice.

Ptički v naravi nas s petjem razveseljujejo, v učilnici pa so pečeni sladki ptički otrokom na obraz narisali nasmeh. Ptičke so odnesli domov in jih v krogu družine razdelili in pojedli. Sladko testo so lahko doma še enkrat spekli s pomočjo recepta in testo porabili za gnezda različnim pirhom.

Nekaj utrinkov z delavnic izdelave ptičkov na PŠ Trstenik:

Priprava testa

Oblikovanje

Ptički pred peko

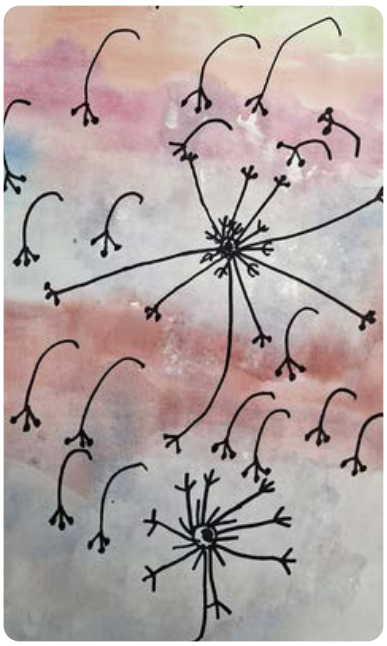

Pečen izdelek

Zapisala: Irena Hudobivnik

Otroštvo je knjižnica našega spomina

(iz pesmi Otroštvo, Iva Ošabnik, 9. a)

Sofia Pretnar, 1. t

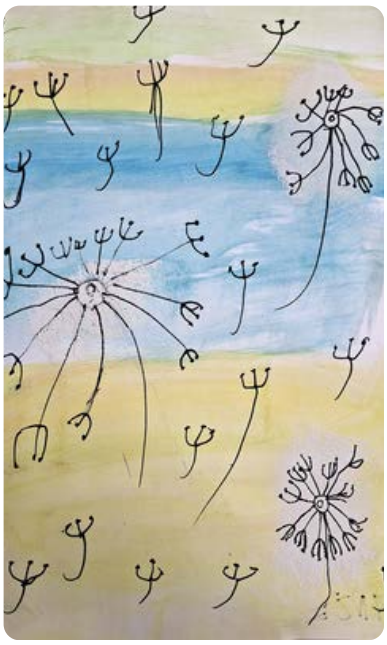
OTROŠTVO

Otroštvo je knjižnica našega spomina,
tam zgodbe vse so zapisane.
Tudi tiste, ki so bile izbrisane,
zavarujemo jih, saj so naša toplina.

Se spominjaš, ko sva se lovila
na travniku okoli ograje oranžne?
Otroštvo je knjižnica našega spomina,
tam zgodbe vse so zapisane.

Po gozdu smo hodili naša druščina,
želeli smo dogodivščine nenavadne.
Iz našega kupa lesa hiška nastane,
le ko smo v zvezde gledali, zapade tišina.
Otroštvo je knjižnica našega spomina.

Iva Ošabnik, 9. a

Anže Jekovec, 1. t

SLADKARIJE

Filip je v trgovini,
saj bomboni so res fini.
Lizike in še piškoti,
kinder jajčki in kompoti.
Danes vse to z mano gre,
da mi zgnijejo zobje.
Na košarki bom to pojedel,
ko na klop se bom usedel.

Daša Jurančič, 3. a

Žan Šilar, 1. t

Zala Bešter, 1. t

SLADKARIJE

Ko bomboni letijo čez svet,
Dalina strmi v sladoled.
Za pusta rada krof poje
ali pa potici dve.
Ko na čolnu dela lumparije,
bratec ji ponudi sladkarije.
Zakaj mama ne dovoli več?
Ker ne smeš preveč.

Filip Mijalkovič, 3. a

Tia Kostanjšek, 5. t

KDAJ BO SPET POMLAD?

Kdaj bo spet pomlad prišla,
da s cvetjem bo posula pot?
Zacvetela bo vijolica
in zvončkov polno bo okrog.

Ptice bodo milo pele
in letele v nebo.
Lastovice se bodo vrnile
in živali prebudile.

S soncem vse bo obsijano,
po zimi se tožilo mi ne bo,
ko skupaj z bratom z ramo ob rami
hodila bova naokrog.

Ivana Srečnik, 7. č

Bine Trdina, 4. a

Učenke in učenci 4. b

PUHASTI OBLAKI

Vsak želi si po oblakih hoditi,
vesoljska postaja bi morala to odobriti.
A samo otrok ve, da je to mogoče,
odrasel pa misli, da bi bilo utrujajoče.
Otrok že razmišlja, kje se bo igral,
odrasel pa, kako bo pristal.
En misli, da bo kar gor ostal,
en pa, da bo v morju pristal.

Maja Bucalo, 9. c

NOČ

Nina nina nana,
oči pa nagaja,
mami je šla spat,
jaz pa se igrat.

Saša Vujić, 9. b

SANJE

Luna na nebu sveti mi pot,
pot, ki pelje me v svet neskončnih prigod.

Tam morje šumi in sonce žari,
tam dnevi so kratki in dolge noči.

Tam palčki živijo
in vsak dan poskrbijo,
da otroci mirne sanje dobijo.

Ajda Pahor de Maiti, 9. a

IZŠTEVANKA ZA SPANJE

Otroci se cel dan lovijo,
a zelo neradi spijo,
ko pa mami reče spat,
hitro se prešteje vsak.
En, dva, tri, spat greš ti!

Vid Benedičič, 9. b

Učenke in učenci 4. b

ČOKOLADA

Obstaja čokolada,
ki je taka nagrada
in jo imamo,
da se z njo posladkamo.

Je zelo sladka,
okusna in gladka,
velika ali ne,
čisto vseeno je.

Najboljša je debela,
ker mi najdlje dober okus dela,
nato pa velika,
da bi jo poskusil, te mika.

Večini otrok je okusna,
a redkim izjemam je malo nagnusna.
Malo je nič ne škodi,
preveč pa k bolezni vodi.

Nuša Gabron, 6. b

POTEP

Maša na izlet povabi babico,
odpeljeta se z ladjico.
Tam napihneta pisane balone
in pojesta čokoladne bonbone.
Zdaj imata poln trebušček,
zato oblečeta le še topel kožušček.

Maša Kovačevič, 3. a

SLADOLED

Gledam, gledam sladoled,
res mi tekne ta kornet.
Ko ga bom pa naročil,
res se bom razveselil.
Čakam, čakam sladoled,
da dobil bom ta kornet.
Ko ga dam v svoja usta,
res božansko mi zahrusta.
Moj kornet, moj kornet,
boljši si kot sladoled.

Anja Zupančič, 3. a

POLETNE POČITNICE

Sonce me greje
in meni se smeje.
Ko se ozrem v ta lepi dan,
v trenutku nisem nič več zaspan.

Poletje je fino,
ker šola je mimo
in mi se igramo,
da veselja ne damo.

Maša Sterniša, 3. a

Lara Kuprešak, 5. b

Zoja Sarić, 5. b

Borut Orehek, 5. a

Ela Đurić, 5. b

Brina Debeljak, 5. b

Tara Huseinović, 5. a

ZASPAN GOLOB

Nina nana, golobček je zaspan,
upa, da se zbudil bo cel nasmejan.
Ko pa mu to še ne bo dovolj,
upa, da iz gnezda ne bo padel dol.

Golobček se zbudi popolno brez skrbi,
samo še v trebušček hrane dobil ni.
Nekaj pa dobi od mestnih ljudi,
s polnim trebuščkom v gnezdo odleti.

Vid Pičulin, 9. a

Gašper Celar, 2. t

SANJE

Zapri oči, noč te objame,
v postelji ležijo igračke same,
pokrij se in imej sladke sanje.
Zvezde tiho štejejo čas,
veter šepeta ti v glas,
zapri oči in sanjaj svoj obraz.
Luna gleda skozi okno tiho
in noč mineva hitro,
ti pa zdaj spiš prav mirno.
Spi, ker sanje znajo pot,
kamor misel ne doseže,
znajo pot, kakor jo zna pilot.

Jana Kondić, 9. b

Jonas Jokić, 7. c

Tevž Humar, 7. c

Jernej Kržišnik, 7. c

ANŽE IN PRIMOŽ DELATA SNEŽAKA

Anže in Primož sta šla ven. Obula sta se in oblekla. Oba sta valila kepe. Kepe sta naložila drugo na drugo. Poiskala sta stvari za snežaka. Dodala sta šal, kapo in korenje. Ko je posijalo sonce, se je snežak stalil.

Miha Markun, 2. t

NA IZLETU

Nekega sončnega dne je Erik poklical Gala. Povabil ga je na izlet. Naenkrat je nekaj počilo. Ustavili so avto in videli, da je počila guma. S seboj so imeli rezervno kolo. Kolo so zamenjali in odšli proti Postojnski jami. Tam so kupili vstopnice. Z vlakcem so si ogledali jamo. Videli so kapnike in človeško ribico. Gal je na koncu poklical mamo in ji povedal, da je bilo čudovito.

Oskar Lap, 2. t

SMUČARSKI DAN

V sredo smo se odpravili smučat. Naredili smo sendviče, naložili opremo in se odpravili.
Vozili smo se kar dolgo in končno prišli na Krvavec. Nato smo si nadeli pancerje, smuči in čelado ter šli smučat. Na začetku ni bilo toliko ljudi, kasneje pa jih je bilo veliko. Najprej smo šli na lažjo progo. Ko smo se naveličali, sem šel z mami na najtežjo progo. Vendar, ker je mami slabše smučala, je takoj na začetku proge padla. Ker se ni mogla pobrati in niti smučati, se je do dol pripeljala po riti. Od takrat si ni več želela iti na težjo progo. Seveda mi je bilo na lažjih progah zelo dolgočasno. Ko smo bili lačni, smo šli na dunajski zrezek. Ob treh smo zaključili s smučanjem in odšli na obisk k babici, ki živi na poti proti domu. Tam smo pojedli ržev narastek in pili kompot. Ko smo prišli domov, sem si umil zobe in se stuširal. Nato sem šel spat. Na smučanju mi je bilo zelo všeč in upam, da bomo še kdaj šli.

Matija Mesec, 5. t

V AVTOBUSU

Nace in mamica sta sedela v avtobusu. Ko je Nace videl gospo, ji je ponudil sedež. Nace se je naslonil na drog. Potem je čez cesto stekel pes. Voznik je močno zavrl. Nace je skoraj padel, a ga je mamica ujela.

Jakob Vidić, 2. t

NA SNEGU

Liza je gledala na uro, kdaj bodo prijatelji prišli na njeno zabavo. Ko so prišli, so voščili za rojstni dan. Pojedli so piškote, se poigrali in odšli ven. Delali so igluje, snežake in se sankali. Obešali so hrano za ptiče. Ko se je zabava končala, so prijatelji odšli domov.

Nace Bajželj, 2. t

Učenke in učenci 1. g

VETER

Veter je moč,
ki potuje skozi noč.
Je pomirjujoč,
a hkrati zastrašujoč.

Veter ti da krila,
a te obenem nadzira.
Pozimi ti nagaja,
a poleti razvaja.

Naj te ne zavaja njegova nevidnost,
vseeno je pomembna previdnost.

A veter je kljub temu del sveta
in lahko smo počaščeni,
da smo del njega.

Emilija Engelman,
Maša Gostiša, Anja Jamnik, 7. b

ČE SI NEUSTRAŠEN

Če si neustrašen, ni nič strašno,
če si čist, je vse umazano.
Če si počasen, je vse hitrejše,
če si trši, je vse mehkejše.
Če si spočit, je vse zaspano,
če si neznan, je vse znano.
Če si nesrečen, je vse srečno,
če je minljivo, je vse večno.

Tia Kostanjšek, 5. t

VETER

Dolg je veter
več kot meter.
Podira drevesa
ustrahuje človeška telesa.

Stvari se vetra bojijo,
bežijo in se kotalijo.
Veter avte podira
in človeško pot ovira.

Strehe odpira,
a nazaj jih ne zapira.
Denar izpuhti,
ko veter zaživi.

Veter električne kable zavija
in elektriko iz domov pobira.
Veter res je težava,
ki je ne premaga nobena postava.

Adam Oblak, Lenart Mali,
Jaka Trdina, 7. b

ZIMA

Zima je pravljična zabava,
v snegu zakopana,
če le veliko je snega,
se veselje nikoli ne konča.

Ko sneg pada z dreves,
jaz zaplešem snežni ples,
popoldan pa snežaka naredim,
potem pa na toplo odhitim.

A četudi zima mrzla je,
pri srcih toplo nam je,
ko ob mraku odvržemo sani,
iz kuhinje že čaj pridiši.

Zima res pravljičen je čas,
v katerem vriskamo na glas!

Brina Slavec, 7. č

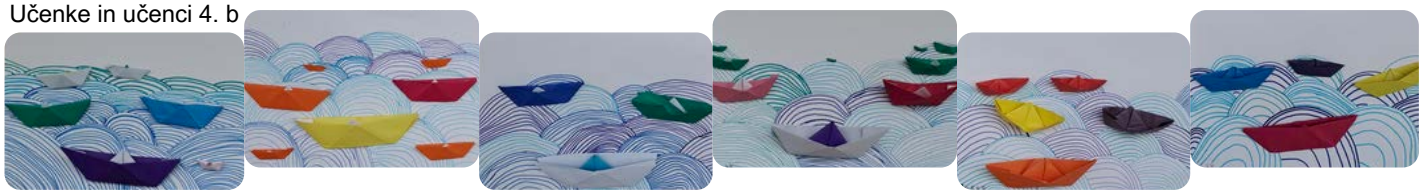

Tara Kolander, 2. t

Elda Gashi, 4. a

Učenke in učenci 4. b

POLETNI DNEVI

Vsi smo se veselili poletnega izleta na morje.

Nekega dne smo se zbudili in se začeli pripravljati, da gremo na naš poletni izlet. Umili smo si zobe, se oblekli v udobna oblačila in šli v avto. Običajno se pogovarjamo med vožnjo, igramo karte, gledamo skozi okno, spimo, jemo ... Ko smo prišli do apartmaja, smo vse stvari odložili in se šli kopat. Mami in ati pa sta pospravila naša oblačila in vzela vse potrebno (kremo za sonce, očala …). Nato smo šli na kosilo. Jedli smo dagnje z zelo dobro omako in imeli najboljše kosilo. Spet smo šli na obalo in se vsi skupaj kopali. Imeli smo se zelo dobro. Ko je bila ura že šest zvečer, smo samo obležali in gledali, kako je šlo sonce za hrib. Po kratkem počitku smo šli ven na sladoled. Vrnili smo se okrog osmih zvečer, se preoblekli v pižame in šli spat.

Drugi dan smo se zbudili ob osmih, ker smo bili precej utrujeni od prejšnega dne. Pojedli smo vaflje in spet šli na obalo. Na obali so bile ptice, ki so letale po zraku. Namazali smo se s sončno kremo in počakali, da se krema lepo vpije v kožo. Dali smo brisače na stol in se šli potapljat. Čez nekaj časa je mami našla morsko zvezdo in morskega konjička. Poklicala nas je, da jih vidimo. Bili so roza-rdeče barve in so se svetili. Slišali smo zvok piščalke prodajalca koruze in se spomnili, da smo zelo lačni, zato smo kupili koruzo. Zatem smo malo poležali in brali knjigo. Nato smo šli na kosilo. Tokrat pa smo jedli lignje. Spet smo se šli kopat, nato pa se je pričela nevihta. Hitro smo spakirali in šli v apartma. Nekaj stvari je bilo premočenih, ampak smo jih dali sušiti.

Tretji dan ni bilo sonca, vse je bilo premočeno in morje je bilo hladno, zato smo se odločili, da ostanemo doma. Dolgočasno je bilo in cel dan je bil pokvarjen zaradi dežja.

Četrti dan smo se zmenili, da malo dlje časa ostanemo notri, ker je pihal močan veter. Kasneje smo šli ven in se potapljali. Potem smo šli nazaj v apartma in se malo zabavali, vse dokler nismo šli spat.

Peti dan je bilo vse isto kot prejšnji dan, le da je bilo vreme precej boljše. Dlje časa smo bili zunaj in smo se zabavali do konca naših počitnic.

Darija Zaovska, 5. t

Jure Grašič, 4. t

Cene Ovsenik, 4. t

Matevž Ovsenik, 4. t

Dorian Taras, 5. g

IZLET NA ZELENCE

Nekega dne smo se z družino odpravili na Zelence. Preden smo odšli od doma, smo si pripravili vodo in sendviče. Tja smo se vozili približno eno uro. Ko smo parkirali, smo vzeli torbo, v kateri so bili sendviči in pijača in se podali do Zelencev. Tam smo se imeli zelo dobro. Slikali smo jezero in ostali približno dvajset minut. Potem smo v Gostilni Zelenci spili čaj. Izbrala sem metinega, ker je moj najljubši. Moja starša sta izbrala kamilico in meto.

Ko smo pojedli, smo se odpeljali do Kranjske Gore. Tam smo si izposodili smuči in šli smučat za pol ure. Nato smo se šli sankat. Večinoma sva se sankala samo jaz in oči, mami je bilo preveč mrzlo, pa še malo jo je bilo strah. Potem smo bili spet vsi lačni in smo pojedli svoje sendviče. V mojem sendviču sta bila samo salama in sir. Z atijem sva se sankala še 15 minut, nato pa smo vrnili smuči in se odpravili domov. Bila sem zelo zaspana, zato sem hitro zaspala.

Ta dan mi je bil zelo všeč in upam, da bom lahko še kdaj odšla na tak izlet.

Nikolina Angelovska, 5. t

~ Družina, moj prvi dom ~

(naslov pesmi, Tija Ivanović, 9. a)

Učenke in učenci 4. g

DRUŽINA, MOJ PRVI DOM

Ste moja bližina, ste moja toplina.
Spominjam se naših dobrih in slabih trenutkov.
Ste moja korenina, ste moja celina.
Dom ni hiša, dom je tam, kjer ste vi.
Ste moja bližina, ste moja toplina.
Poskrbeli zame, ko nisem imela moči,
tudi ko se svet zdi divji in nori, smo mi skupaj,
v srcu povezani, družina ni le kri,
je ljubezen, ki ne pozna meja.

Tija Ivanović, 9. a

DRUŽINA

Domača vrata so včasih le temna pot,
družina, kjer iščem mir, a v sebi čutim le prepir, družina.
Ko svet zunaj kliče in razumeti me ne zna,
je tvoj objem edini pravi, varni zbor, družina.
V besedah tihih, v vsem, kar ostane neizrečeno,
se skriva tisti stari, topli, srečni spor, družina.
Čeprav krila širim in rada poletela bi drugam,
si ti moj steber, moj najtrdnejši opor, družina.
Ko moji viharji končno enkrat se umirijo,
boš spet moj varni prstan in moj odgovor, družina.

Pia Pirc Ravnič, 9. a

Pika Marin Debeljak, 5. g

MOJ DOM

Dom je tam,
kjer sem jaz doma.
Tam imam družino
in se počutim fino.

Tukaj rada pospravljam,
kuham, spim in se učim.
Okolje mojega doma je živ žav,
kar mi tudi včasih pride prav.

Na oknu cvetijo rože,
jaz pa uživam, ko jih zalivam.
Okoli mojega doma je veliko zelenja
in veliko ptičjega žvrgolenja.

Urška Miže, 7. č

Iris Mihajlović, 5. g

HIŠA

Hiša je velika, zgradila sta jo starša.
Hiša je moj dom in ni prav nič strašna,
le polna spominov in veselja.

Soba je majhna, a prijetna.
Soba je edini kraj, ki je prav moj
in samo moj.

Pavla Uranič, 9. c

MAMINO PISMO LJUBEZNI

Na podstrešju se skriva pismo
in prav čaka na dan, da ga najdem.
Nekega dne mi mami reče, naj grem resno pospravit neko omaro,
ker sem bila radovedna.
Sem se znašla in šla pogledat v omaro in našla
skrivno mamimo pismo ljubezni …

Ajda Plut, 9. b

Vita Iza Horvat, 6. b

MOJE DREVO

Veje segajo proti nebu,
veseli me delo z ljudmi,
želim vsakega sprejeti,
da se vsak zaveda,
da je edinstven del sveta, ki raste in živi.

Deblo so moji prijatelji, ki me držijo pokonci,
prijatelji me obdajajo z iskrenostjo, zaupanjem
in iskrenimi nasmehi.

Korenine držijo globoko v zemlji,
mama s svojim zaupanjem in nasmehom,
oče s pogumom in zabavo,
sestri s prepirom in duhovito naravo.

Sama si ustvarjam svoje drevo –
drevo raste z mano.

Žana Zaplotnik, 9. č

Leni Basler, 6. č

BRAT

En je pravi bratec,
ki te ima res rad,
a to redkokdaj pokaže
zunaj.

Gal Pleško, 9. b

BABICA

Kot bi bilo včeraj,
ko sva se nazadnje pogledali.
Ko sem poslušala tvoje zgodbe
in ob teh zaspala.
Kot bi bilo včeraj,
ko sva skupaj peli
in ti skladbo sem igrala.
Kot bi bilo včeraj,
ko sva se zadnjič pogledali.

Ajda Pahor de Maiti, 9. a

Ivana Norah Vogelnik, 6. č

MOJA MAMA IN MOJ OČE

Moja mama rada me ima,
včasih tudi z mano se igra.
Oče vse popravi mi,
prav vse igrače, ki zlomim jih.

Mami pri delu pomagam,
očka pa cel dan iz službe ni.
Ko pa končno pride domov,
se odpravi na ribji lov.

Domov prinese slastne ribe
in natakne jih na šibe.
Nato na žaru speče jih in kmalu reče,
da ribe kmalu bodo pečene.

Zvečer, ko zobe si grem umit,
še prej grem sokec v dnevno popit.
Mami me pospremi spat,
očka pa pride mi lubčka dat.

Lana Urbanc, 5. g

DEDOVA URA

Čisto zadaj v predalu stara ura tam leži,
čas v njenem svetu že dolgo več nikamor ne beži.
Kazalci zlati kažejo enajst,
ne vemo, ali leta deset ali petnajst.
V uri ostal spomin na deda je zapisan,
v glavi moji doživljaj z njim kot narisan.
Vsak večer pred spanjem uro je navijal,
da drugi dan bi čas se prav odvijal.
Zdaj dolgo deda že več ni,
a to uro pa spomin nanj zaživi,
Ura stara, kaj naj z njo,
saj je čas povozil jo.
Pride mama, vzame uro, gumb navije,
ko ura zaživi, srce toplo mi bije.

Eva Flander, 9. a

Nana Seliškar, 6. c

Ula Grom, 6. b

Manca Pipan, 5. g

Maja Poženel, 5.g

Daša Mihajlović, 5. g

Lana Urbanc, 5. g

UGANKA O SESTRICI

Je mala in glasna,
vedno nekaj sprašuje.
Ko se igra, se smeji,
ko jo zbodem, pa tuli.

Damjan Sredić, 9. č

ŠOPEK ZA MAMI

Ko mama rojstni dan bo imela,
bom na travnik pohitel,
za nazaj pa v rokah bom šopek imel.

Ta šopek samo tebi prinesem,
ker si moja edina mamica.
Ker pa vem, da ne boš šopka vedno ob sebi imela,
jaz sem tvoja roža zlata.
Ta šopek samo ti od mene boš imela,
ker vsak dan zame poskrbiš.
Vem, da se včasih zaradi mene razjeziš,
vendar v zameno moj objemček dobiš.

Matevž Roblek, 5. g

LESTEV (DO POSPRAVLJENE SOBE)

za bratca Jaka

Čeprav mi greš velikokrat na živce,
te še zmeraj vzamem pod svoje krilce.
Veš veliko zanimivosti in igrivosti,
a imaš tudi veliko trme in nepotrpežljivosti.
Tvoja domišljija je večja kot srce,
tvoja radovednost pa še zmeraj žari.
A ko pride do pospravljanja, o tem je razpravljanja.
Upam, da ko ženo našel boš,
boljše bo imela živce
in jo vzel boš pod svoje krilce.

Maja Bucalo, 9. c

Neža Bizjak, 6. b

MAMA

Vedno bom potrebovala mamo.

Ko bom pravo šolo iskala,
ko bom dobila slabo oceno,
ko bom nezadovoljna,
ko bom dvomila vase,
ko bom uspela,
ko bom uresničila svoje sanje,
ko bom imela svojo družino,
ko mi ne bo šlo vse po načrtih
in ko bo vse lepo.

Vedno mi bo ob strani stala
moja predraga mama.

Ula Ribič Ferlic, 9. c

Nika Klemenčič, 6. b

SESTRI

Ko vidim te, dan polepša se,
brez tebe tema je.
V temi izgubim se,
sestra, ti si meni vse.
Tu si, ko te potrebujem,
dvigneš me, ko nazadujem.
Skupaj doživeli sva trenutke,
delili lepe sva občutke.

Elena Maksimović, 9. č

Sara Đurić, 6. č

SPOMIN NA STAREGA ATA

Pred kosilom dal je sladkarije,
mami mislila, da so bedarije.

Majhna sem bila, nisem se zavedala,
vsi so jokali, jaz se obešala.

Nakar sem oblekla črno
in odšli smo, zdaj bilo je resno.

Mami se zadržala, jaz se jokala,
vsi izrekali iskrena sožalja.

Nina Keršič, 9. b

~ Oh, najstništvo, najzanimivejše obdobje življenja ~

(iz pesmi Najstništvo, Iza Štern, 9. č)

Učenke in učenci 3. b

NAJSTNIŠKI PROBLEMI

Včasih je zmeda, ko nič ne gre prav,
prijatelji so s tabo, a včasih si sam.
Različne emocije čez ves bogi dan,
a vstani, saj nikoli nisi sam!

Gora problemov, cel kup skrbi,
a ne skrbi, to bomo rešili en, dva, tri!

Eva Črešnar Debeljak, 7. a

Učenke in učenci 3. b

PUBERTETA

Puberteta je pred vrati,
starši se začnejo bati.
Zdaj bo vse drugače,
ker ne ve, katere naj obleče hlače.

Prihajajo mozolji, tečnoba
in zraven še lenoba.
Spraviš ga ven le v McDonald's in kino,
ker vse ostalo je mimo.

Starši ugotovijo,
da so pokakane plenice šala
in da eAsistent vpisi
so težava prava.

Uroš Arsenić, 7. a

Lotty Laussegger, 5. a

NAJSTNIKI

Ko v šoli zvonec zazvoni,
se s prijatelji smejimo,
vse skrbi za hip izginejo,
na hodnikih se pa družimo.

Po pouku domov odhitimo,
pred tem pa kaj ušpičimo.
Cel dan se družimo,
igrice poigramo in športamo.

Imamo tudi nekaj težav,
a važno je, da se imamo dobro.
Za šolo šele zvečer poskrbimo,
vemo, da to ni dobro,
ampak TAKO PAČ JE!

Kristijan Kostadinov, 7. a

Iva Plevnik, 2. b

PESEM

Mi smo otroci, ki radi klepetamo.
Mi smo otroci, ki se radi družimo.
Mi smo otroci, ki radi kaj ušpičimo
in veliko igric poigramo.

Smo najstniki,
smo polni energije,
smo polni znanja in burne domišljije.
Hitro rastemo in hitro se učimo.

Aleksandar Čiča, 7. a

Pika Perčič, 2. b

Maks Bremec, 3. t

Enej Škerjanc, 3. t

Ema Pia Perko, 3. t

Ana Štular, 3. t

Beti Mohorič, 3. t

Tine Grašič, 3. t

Učenke in učenci 3. g

Eli Stare, 4. a

Rona Guta, 4. a

Sara Rožman, 5. t

Jaka Bucalo, 5. g

Brina Debeljak, 5. b

TEŽKO JE BITI NAJSTNIK

Biti najstnik je težko,
ta leta se kar vlečejo.
Ta mali sitni so,
starši pa jim nič ne rečejo.

Snov ne gre v glavo,
šola težka je zelo.
Vse je tako nelogično,
ocene vedno slabše so.

Hormoni zavzeli naše so telo,
iskrice ljubezni v očeh kar skačejo.
Srca velikokrat strta so,
a se rane kmalu zacelijo.

A če starše kdaj poslušamo,
to naša najlepša leta so.
Zato iz njih kar največ potegnimo
in vse svoje sanje izživimo.

Ana Zaplotnik, 7. a

NAJSTNIŠTVO

Oh, najstništvo,
najzanimivejše obdobje življenja.
Takrat greš skozi veliko trpljenja,
ampak je polno učenja.
V tistem času
hormoni norijo kot raketa.
Oči sledijo vsakemu (neumnemu) oglasu,
ampak vsak gre skozi ta najstniška leta.
Da o ljubezni sploh ne govorimo.
Najhujše je biti sam za valentinovo,
uuuuu … tega se vsi bojimo.

Iza Štern, 7. a

Oskar Pipan, 3. g

Vid Toplak, 3. g

NAJSTNIŠTVO, HUDA REČ

Najstništvo je huda reč,
takrat maš dela vedno več,
ti zelo je pomembno, da drugim si všeč,
mnenje od staršev ti je odveč.

Postaneš bolj občutljiv,
se hitro razjeziš
in veliko noči prebediš.
Najstništvo za vsakega predstavlja druge izzive,
a na srečo tudi vse slabo hitro izgine.

Ni pa vse le slabo,
čeprav zdi se tako,
vsak padec nas uči in nam da novih moči,
da življenje bo takšno, kot si ga vsak sam želi.

Manca Roblek, 7. a

Jakob Kržan, 5. b

NAJSTNIŠKE MISLI

V ogledalu vidim obraz,
ki je vsak dan malo drugačen.
Včasih mi je znan,
drugič pa komaj prepoznan.

V srcu milijon vprašanj,
odgovora pa nobenega.
Nasmeh nosim kot ščit,
da skrijem bolečino pod njim.

Ljubezen me razveseli,
včasih pa tudi zaboli,
ampak brez nje
ne bi bila to, kar sem zdaj.

Čeprav se še iščemo,
vem, da sem na poti,
korak za korakom
v svoj pravi jaz.

Elena Šantek, 9. c

Ajda Bešter, 5. b

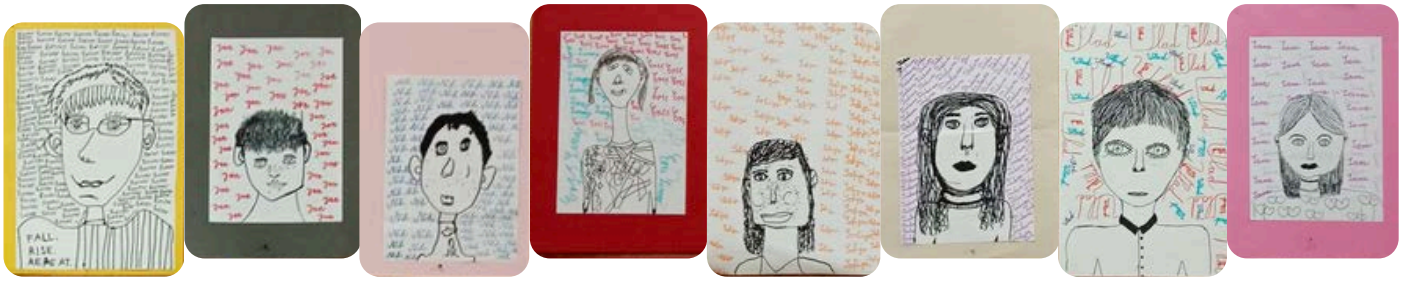

Miona Belić, 5. a

~ A pravi prijatelj ostane in ti pomaga zaceliti rane ~

(iz pesmi Prijateljstvo, Bine Gregorc, 5. t)

Učenke in učenci 3. b

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je dobra stvar,
zanjo mi je zelo mar.
S prijatelji se veselim,
rad jih imam in se z njimi lovim.
Skupaj pozabimo na čas,
ko s kolesi dirkamo skozi vas.
Z njimi se veliko igram,
hvaležen sem, da jih imam.

Jan Perko, 5. t

PRIJATELJ

S prijatelji se igram,
ker rad jih imam.
Igramo se prav vsi,
za čas nam mar ni.
Mi nikoli ne pogledamo na uro,
še malo, pa bomo šli na maturo.

Benjamin Juvančič, 5. t

SKRITI PRIJATELJ

Moj prijatelj skriti,
nekaj ti moram razkriti.
Šport tvoja je vrlina in
v nogometu si prava brzina.
Gole zabijaš vse dni,
v tem ti nihče enak ni.
Naj bo te pesmi dovolj za nocoj,
res me veseli, da si prijatelj moj.

Mark Berlot, 3. a

Luka Mestek, 3. g

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je lepa stvar,
zanjo mi je zelo mar.
Ko se igram, se dobro imam,
prijateljem včasih kaj dam.
Na svetu je veliko ljudi,
vsem se vedno mudi.
A pravi prijatelj ostane
in ti pomaga zaceliti rane.

Bine Gregorc, 5. t

Marcel Jokić, 3. g

PRAVI PRIJATELJ

Pravi prijatelj ni nikoli nesramen.
Pravi prijatelj ti zmeraj krije hrbet.

Ni nujno, da pravi prijatelj sedi v isti vrsti
in gleda enake reči kot ti,
ampak da ima dobro srce,
ki bije zaté.

Pravi prijatelj nikoli ne kaže pesti
ali govori grdih stvari.

In pravi prijatelj ne bi nikoli izdal skrivnosti,
ki si mu jih zaupal ti.

Žana Trpin, 7. č

Sara Rogelj, 5. t

SVETLOBA SKUPNOSTI

Sam si le iskra, ki v vetru bega,
a zate je tu prijateljska dlan,
ki odžene proč vsak teman dan.
Skupaj smo plamen, ki se ne preda,
močnejši od senc, ki jih noč rodi,
saj naša svetloba pot osvetli.

Nik Bogataj, 9. č

O PRIJATELJSTVU

Štefan je vedno tam,
ko se smejim ali padem sam.
Na igrišču, v šoli, povsod.
Brez njega ni pravega podviga.

Damjan Sredić, 9. č

Učenke in učenci 3. b

Blaž Gačnik, 2. g

Špela Žnidar, 2. g

Sara Mesec, 2. g

ISKANJE PRIJATELJEV

Ko sem se nekega jutra zbudila, sem se odločila, da si bom poiskala prijateljico.
Spakirala sem in se pripravila za na pot. Odprla sem vrata hiše in jih nato zaklenila. Med hojo po poti v gozdu sem poslušala šumenje dreves in čivkanje ptic. Kmalu se je zmračilo. Pojedla sem hrano, ki sem jo pripravila doma in zaspala. Naslednji dan sem se odpravila naprej. Prišla sem do neke hiške, kjer je živela deklica, ki je bila enake starosti kot jaz. Pozdravila sem jo in povabila me je v svojo hišo. Tam sem jo vprašala, če bi postala moja prijateljica. Rekla je, da lahko. Potem me je povabila, če bi ostala pri njej na kosilu, nato sem za eno noč pri njej še prespala.
Naslednje jutro, ko sva pojedli, sem jo vprašala, če greva skupaj k meni domov. Ko sva hodili po poti, sva spet zaslišali šumenje dreves in čivkanje ptic. Pri meni doma sva pojedli in ker je bil že večer, sva odšli spat. Zelo sem bila vesela, da sem našla prijateljico.

Sara Rožman, 5. t

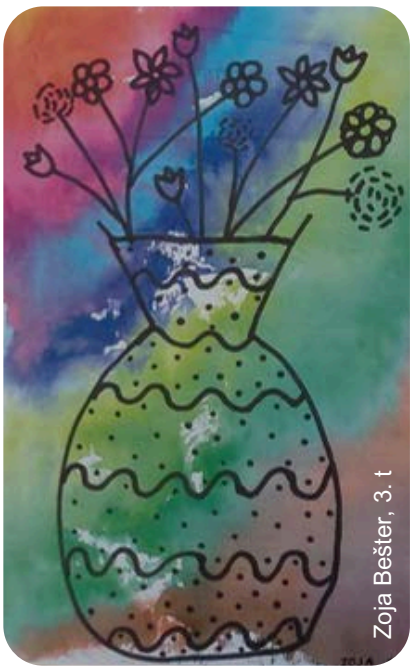

Lukas Tomovski, 3. t

PRIJATELJSTVO

Pri vseh stvareh na svetu
Radi te prijatelji imajo
In le nekateri te izdajo,
Jasno nočejo k tvojemu dosegu.
A ko najdeš pravo osebo,
Te podpirajo za vsako idejo,
Enako podpreš jih, da ne padejo,
Lepo je prijateljstvo goreče.
Jutra z njimi te osrečijo,
Seveda se kdaj kregaš,
Tudi če je res slabo,
Vedno hitro najdeš tolažbo,
Oh, vedno za njih nekaj tvegaš.

Iva Ošabnik, 9. a

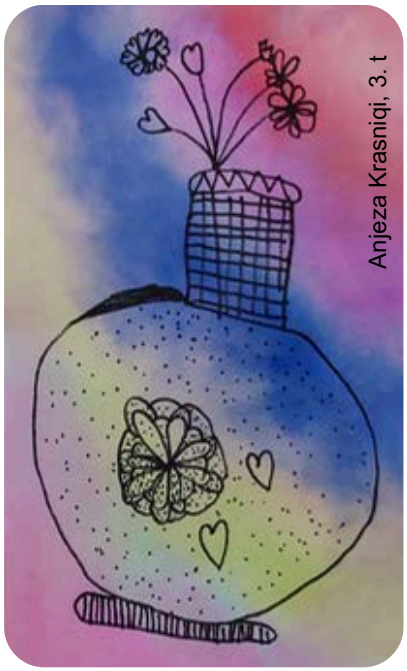

Lana Gregorc, 3. t

Zoja Bešter, 3. t

TAM, KJER OSTANEJO PRIJATELJI

Obdarili ste me z objemi,
lepi dogodki s smehi,
polepšali mi dan s trenutki.
Se pogovarjali s pogledi,
se pogovarjali o spominih,
me podpirali ob težkih dnevih.
Čas odnese vse, kar boli,
a v razpadih spomina
še vedno stojijo prijatelji!

Tija Ivanović, 9. a

Anjeza Krasniqi, 3. t

~ Šola res je huda stvar ~

(iz pesmi Življenjska, Izak Zelnik, 9. b)

Brina Čekić, 1. b

Gabriel Šolar, 1. b

Iva Doplihar, 1. b

Viktorija Kondić, 1. b

Viktor Šavija, 1. b

MLADOST

Mladost je dobra stvar,
saj časa je veliko
in energije je še več,
staršem z njo težimo,
cele dneve že norimo.

Šola je še lahka,
vsak petke še dobi,
a ko prideš en dan domov,
usedeš se na stol,
saj enko prinesel si domov.

Veliko časa, domišljije,
vse iz tebe se izlije,
a zdaj učiti se je treba,
da postaneš odrasla oseba.

Gregor Konda, 7. č

Učenke in učenci 2. g

VELIKA NADLOGA

Šola je prava nadloga,
a pomembna za izobrazbo
in kasneje za službo.

Veliko učencev se laže,
da jih glava boli
in potem jih pri šolskih urah ni.

Popoldan!
Juhu!
Konec nadloge,
treningi so,
a učenje in naloge –
samo delo so.

Tisti dan sem imela
govorni nastop.
Bila sem druga,
v sebi sem imela popoln ropot.

Opravila sem nastop,
upoštevala mamičin nasvet
in dobila pet.

Bila sem srečna,
saj ta petica je večna!

Manca Krajnc, 7. č

ŠOLA

Še zadnje leto vsi smo tukaj,
Odhajamo naprej, še zadnjič vsi skupaj.
Leta minevala vedno hitreje,
A mi bi se zavedali vedno počasneje.

Nina Keršič, 9. b

ŠOLSKA TORBA

Šolska torba je
kot šotor za zvezke,
tam so varni pred dežjem
in tam ponoči spijo.

Kira Baškarad Majce, 9. č

Jure Grašič, 4. t

ŠOLA

Še samo to leto nam je ostalo,
Obsega nas nešteto spominov.
Le kako čas hitro mine,
A vsega je enkrat konec.

Gal Pleško, 9. b

ŠOLA

Je prava nadloga,
jezi nas vse,
nihče je ne mara,
saj mučna nam je.

Je bedna, je grozna,
nič ni od nje,
vendar v njo
hodimo vsi.

Ko se zaključi,
presrečni smo vsi,
saj konec je muk,
je konec skrbi.

Sara Arnolj, 9. c

Učenke in učenci 1. g

DEŽEVNI BLUES

Danes je deževen dan in meni ni do smeha,
danes je deževen dan in meni ni do smeha,
v šolo gremo počasi s torbo težko.

Zjutraj mi budilka spet preglasno zvoni,
zjutraj mi budilka spet preglasno zvoni,
jaz pa bi še spal, ker dan predolgo traja.

Patrick Kern, 9. a

ŠOLA

Zvonec že zvoni, v šoli so že vsi.
Zvonec že zvoni, meni se še spi.
Vse se čudno zdi, ker se mi mudi.

Učiteljica pred tablo filozofira, me čisto znervira.
Učiteljica pred tablo filozofira, mi misli v ječo zapira.
Jaz jo poslušam, a se moj um upira.

Toni Hožič, 9. c

UČENJE

Zoja Bešter, 3. t

Ana Štular, 3. t

Učenje je vsakdanji opravek
za boljši življenjski podstavek.

Vsako leto potrebno je,
da živce odžene ti vse.

Ko pa naučiš se,
ti dobre ocene prinese
in žalost odnese.

Zato učimo se mi,
da dobre ocene dobimo vsi.

Maja Malinović, 7. č

ŠOLA

Zjutraj zazvoni,
dan se prebudi,
jaz vstopim skozi vhod.

V svet, ki ga dobro poznam.
V šoli diši po kredah,
po zvezku in besedah.
Vsaka misel, vsaka črka
je majhen napredek.

Sanin Muminović, 9. č

ŽIVLJENJSKA

Šola res je huda stvar,
teste pišemo vsak dan.
A vem, da to mi je pomembno
za šolo mojo srednjo.
Zgodaj vstajam vsak dan,
ker za šolo mi je mar.
Pouk me ne zanima,
ampak pisanje pesmi je moja vrlina.

Izak Zelnik, 9. b

Zoja Komurka, 3. t

Lana Gregorc, 3. t

ŠOLA NI ŠALA

Naša šola res ni šala,
ker ta stavba res ni mala.
Tukaj se učimo mi
in se mučimo prav vsi.

Joj, ta šola, nihče je ne mara,
vse je narobe, tudi omara.
Vsi se veselimo poletnih počitnic,
nihče pa ne mara nobenih molitvic.

Počitnice so res dobre,
nekateri gredo gledat celo bobre.
Mama šolo vzame resno,
oče pa velikokrat pogleda desno.

V šolo moram iti vsak dan,
ko sem še čisto zaspan.
Mama vpraša, če kosilo bilo je v redu,
jaz pa rečem kot vsak dan, da sem vse pojedu.

Nuša Gabron, 6. b

Nikita Tomovski, 4. t

ZAMUJANJE

Pod nogami listje mi šumi,
ker zjutraj v šolo se mudi.

Spet pozno sem zaspal,
ker pesmi dolgo sem pisal.

Komaj zbudim se,
vidim, da šola začenja se.

Maksim Matić, 9. c

~ Ta šport je res prava čarovnija ~

(iz pesmi Košarka, Luka Košir, 9. b)

Učenke in učenci 4. b

KOŠARKA

Filip O. je koš zadel
in zelo je bil vesel.
Skočil je tja gor do stropa,
kot da zletel bi iz topa.
Bil je hiter in močan,
tekmeci so stekli stran.
Tekma je odločena,
Filip je prvak sveta.

Stela Murovec, 3. a

KOŠARKA

Košarka je šport, kjer se žoga odbija,
ni važna višina,
ta šport je res prava čarovnija.

Zelo pomembna stvar je dolžina,
včasih je spolzek parket,
dvorana se imenuje ŠD Planina.

Če želiš zmagat', moraš koš zadet',
oblika žoge je kot kakšen planet.

Luka Košir, 9. b

MALA BALADA O NOGOMETU

Vsak dan grem na trening spet,
žoga čaka, da jo brcnem vnet.
Na igrišču sem doma,
ekipa pa moja prava zasedba.

Štefan stoji ob strani,
vedno skupaj kot bratje pravi.
Ko dam gol, se vse obrne,
kapetan sem, srce zagore.

Damjan Sredić, 9. č

Polona Vevar, 4. g

Klara Završnik, 4. g

Maša Vevar, 4. g

Nina Mićić, 4. g

Oksana Kulaga, 4. g

MED MREŽO IN RAJEM

Na treningu žoga z igrišča na igrišče leti,
jaz pa z glavo v neznano.
Misli plavajo, kdo ve kam,
srce z igrišča daleč stran.

Že žoga vame se zaleti,
telo v igro nazaj hiti.
Trenerka Ivana tečno zazveni:
»Kam si z mislimi odtavala ti?«

Spet sem nazaj med žogo in mrežo,
smeh in znoj se zlivata v eno.
Pravi se tempo povrne nazaj,
kdo ve, kdaj bom odšla spet v raj.

Elena Šantek, 9. c

DRSALKA

Drsalka drsi
po ledeni ploskvici
naprej in nazaj.

Kira Baškarad Majce, 9. č

ROKOMETAŠ

Moja ekipa skupaj utripa.
Vsak podaja kot raketa,
da je tekma bolj napeta.
Že osem let po igrišču letam,
z žogo v roki hitro tekam.
Če uganit zdaj ne znaš,
to sem jaz rokometaš.

Mark Hrgović, 9. b

RONALDO

Rekord pade kjerkoli igra,
Obožuje ga ves svet,
Nikoli se ne preda,
Arena zavpije, ko gol zabije,
Ljudje se ga veselijo,
Disciplina je njegova vrlina,
Ob njem ponorijo.

Anže Bremec, 9. a

KATERI ŠPORT?

Po belem hribu hitro drvim,
za sabo bele sledi pustim.
Na nogah imam dolgi dve
palici, pomagata mi obe.
Kaj je to?

Ajda Časar, 9. a

Učenke in učenci 4. g

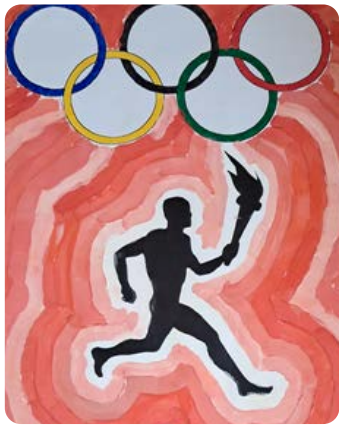
HITROSTNO DRSANJE

Po ledu drsim
hitro kot veter, v laseh sledi
bele, na stezi letim,
hitrost me nosi, srce bije.
Smeh in radost,
zmagam jaz.

Ajda Časar, 9. a

Ana Marija Vevar, 9. č

Mark Furlan, 4. g

PLEZALCI

Iz doline
v višine
se vzpno.
Do vrha nevidno,
navzgor previdno
plezajo.
V vrh sinjine,
v globine
hodijo.

Mihail Vehovec, 9. č

KOLESARSKI MONOLOG

Ah, težko je biti kolesar,
saj naporno je vsak dan,
trening skoraj vsak dan, tudi če je dež,
odpade pa samo, kadar je sneg.
Tudi dirke niso lahke,
saj zapodijo se vsi od starta kot pujski v buče,
na treningih je bore malo razlike,
saj bojimo se vsake cestne flike,
da ne bo defekta.
Ker če ne, bo pa treba menjat
ali pa peš domov.
Tako da kolesarska je bila vedno težka
in tako tudi bo ostalo.

Rok Lamovec, 9. č

NOGOMET

Nogomet,
to je šport,
ki ga igram vsak dan,
z žogo na igrišču
sem vedno nasmejan,
ko pa ga ni, je dan
pač bolan.

Nikola Marjanović, 9. a

NOGOMET

Rad igram nogomet,
treniram in igram.
Pred gol ti pride bam,
vsak dan ti ga dam.

Leon Zogaj, 9. a

USPAVANKA

Pingpong,
pingpong žogica,
tiho skače sem in tja,
tik in tak, tik in tak.

Loparček zaspi,
mreža sanja bele sanje,
miza drema že.
Zvezde nad nami,
žogica utrujena
nežno zapre oči.

Ajda Časar, 9. a

Matija Mesec, 5. t

Kira Baškarad Majce, 9. č

Smo polni znanja in burne domišljije

(Iz pesmi Pesem, Aleksandar Čiča, 7. a)

Ajda Jurančič, 6. č

Lana Škriljevečki, 8. a

Mila Hrgović, 6. č

Živa Bizovičar, 8. a

VRATA

Za vrati je učilnica.
Za učilnico je kup učiteljev.
Za kupom učiteljev so še ena vrata,
ta vrata so največja.
Za največjimi vrati so strme stopnice.
Te stopnice vodijo v prepad.
Prepad vodi v športno dvorano.
V dvorani je odbojkarska žoga.
Ena sama, najlepša.
To žoga je zate.
Najboljša in najlepša.

Jovana Todorović, 5. a

Nesmiselna pesem:
VSE JE NAROBE

lijak češe predal saj
predal umiva lijak
termometer meri table
knjige prebirajo radiatorje

metle vozijo avte
naslovi rišejo neba
koledarji zalivajo rože
marele so svetovne baletke

Zala Dolar, 5. b

Nesmiselna pesem:
ZAVOZLANKA

šolska tabla se odpira in zapira
knjiga je pretežka za prenos
poezija je ena miza
stvar je neznanka

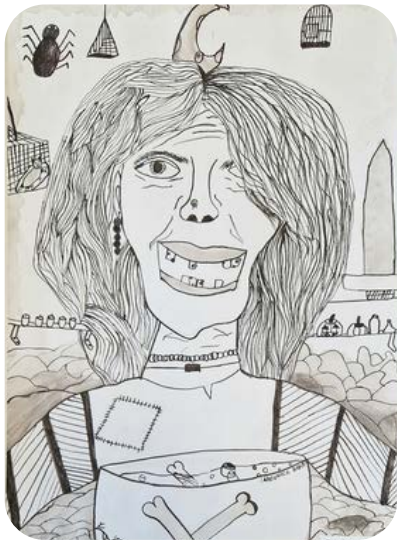
cerkev je velika norišnica
elektrika je žival
rastline so papirji
ime je fotografija

hodulje so velika rana
krava goji ljudi
pero je čas
piščanec je drevo

Borut Orehek, 5. a

Anja Plut, 8. a

Leni Basler, 6. č

Ana Pihlar Dežman, 8. b

Filip Trampuš Šeruga, 6. č

Natalija Čuhalev, 6. č

VRATA

Za vrati je velika žoga,
za veliko žogo je manjša žoga,
za manjšo žogo je najmanjša žoga,
za najmanjšo žogo je frnikola.

Za frnikolo je manjša frnikola,
za manjšo frnikolo je še manjša frnikola,
za še manjšo frnikolo je najmanjša frnikola.

Za najmanjšo frnikolo je ljubezen.

Peter Zelnik, 5. a

Luka Palević, 8. č

Andraž Jamnik, 8. b

NAROBE NEDELJA

Zjutraj ob pol sedmih budilka mi zvoni,
mahnem po njej in odprem oči.
Z levo nogo v desni copat,
prišepam do vrat.

Ker sem z levo nogo vstala,
so me vrata kaznovala,
sem brcnila v njih,
da je moj krik slišal cel Golnik.

Na poti v kopalnico
mislim na toplo spalnico.
Tam človek skoraj zaspi,
če ga hrup televizorja ne zbudi.

Ker sem tak hrup naredila,
sem še mamo prebudila
in je k meni prihitela.

»Kam?« je vprašala.
»V šolo,« sem ji rekla.
»Ti kar, ampak boš v nedeljo sama tam.«

Ivana Srečnik, 7. č

Ivana Norah Vogelnik, 6. č

Julija Fojkar, 7. c

Nika Krničar, 8. č

Učenke in učenci izbirnega predmeta likovno snovanje

Nesmiselna pesem:
ČUDNA PESEM – KO V VROČI PEČI ZASPIŠ

Benjamin Lev Vogelnik, 1. a

Ajša Huseinović, 1. a

ko v vroči peči zaspiš
in se s salamo urežeš
se zapelješ na čebeli
in je tvoj najljubši prijatelj zrak

ko muha vzvratno zaplava
in ko se diamanti izlivajo
v usta govorečega kita te
zlobna čarovnica ozdravi

če kis postane presladek in
okus gasiš s sladoledom če
je tiranozaver udomačen
in se stavba zapelje na kolesu

če se komaj slačiš v vesolje
in z vodo zažgeš železo
ko razumeš čebelo in
pribrenčiš na delo z mravljo

če po nesreči
pohodiš slona in
ga sploščiš v trikotnik
in če miš poje slana

Ašaj Kinšup Čipank, 5. b
(Jaša Pušnik Knapič)

Noel Berisha, 1. a

Anže Žvan, 1. a

Iza Štern, 7. a

Neja Bogataj, 7. c

NESMISELNA PESEM

krava je šla na evrovizijo
tabla je pobegnila na luno
sonce je pojedlo par klobas
pujsa so pohvalili ker je dobro zapel

dinozaver beži pred šolsko torbo
barvice so ustvarile tretjo svetovno vojno
omara je postala predsednica ZDA
slon je postal slavni break dancer

postelja je postala manekenka
stol je bil prvi na tekmovanju na marsu
hiše so postale ljudožerke
drevo je postal čistilka

stranišča kuhajo specialitete
zemljevid še ni šel iz svoje sobe
stol se češe za predstavo
bloka plešeta step

Brina Debeljak, 5. b

Ana Blagojević, 8. č

Vid Nabernik, 8. č

ZA VRATI

Za starimi lesenimi vrati
se skriva skrivnost.
Skrivnost, za katero nihče ne ve
in o kateri nihče ne govore.

Ampak tukaj sem jaz,
sam, ki se pred vrati potikam,
čisto sam pred njimi stojim.

Končno se vrata odprejo,
ta stara vrata.
Za njimi pa ljubezen,
vesela in srečna,
Zate, za srečo v življenju.

Gabriel Đukanović, 5. b

Učenke in učenci 4. g

BRADAVIČARKA NOSOVNIK

Živela je vila po imenu Bradavičarka Nosovnik. Imela je hiši na koncu skale, ki je vodila v prepad. Nekega dne se je nekaj zgodilo …

»AAAA!« Ob polnoči je iz Bradavičine hiše zatulilo. Ker je Bradavičarka dala v posodo preveč sode bikarbone, se je po hiši vse spenilo. Bradavičarka je peno do jutranje rose počistila. Ko je stopila skozi vrata ven, so imeli vsi v svojih hiška ugasnjene luči. Ura je bila 11.00 in prva vila je stopila skozi svoja vrata. Bradavičarka jo je vprašala, zakaj še vsi spijo. Vila ji je odgovorila »KER JE OPOLNOČI KRIČALA IN NISO MOGLI SPATI!« No, saj se ji je zdelo. Bradavičarka se je vsa užaljena odpravila v Sedmo deželo, kjer je videla špičaste gore. Najvišja gora je imela na vrhu kristal vseh moči, ki so varovale svet. Plezala je po skalah in prišla do vznožja najvišje gore. Na tej gori je bila izsekana pot, ki je vodila do kristala. Pot je imela namreč veliko ovir. Bradavičarka se je povzpela na vrh. Premagala je vse ovire in prispela do kristala. Malo je pomislila in odločila se je, da bo vzela kristal, ga izvlekla iz špice in se odpravila domov. Prišla je domov in, ne da bi jo kdo videl, hitro stekla v svojo hišo.

Naslednje jutro je sklenila, da se ob 13.00 vsi zberejo v sejni sobi. Ko je zvon odbil 13.00, so se res vsi zbrali. Zadnja je prišla Bradavičarka s svojim kristalom. Vsi so se začudili in jo vprašali, kje ga je dobila. Bradavičarka jim je vse razložila. Nato je kristal dala na skalo, ki je stala sredi vasi, in tako so bili vsi na svetu varni do konca svojih dni.

Tijana Lah, 4. a

KAKO SEM NAŠEL KAMEN MODROSTI

Dragi prijatelj,

povedal ti bom, kako sem našel kamen modrosti. Ko sem slišal v neki zgodbi, kako je nekdo našel kamen modrosti, sem ga želel še jaz. Kupil sem si zemljevid in karto do Južne Amerike v Bolivijo. Letel sem dva dneva. Ko sem pristal, sem bil sto metrov od pragozda. V pragozdu je bilo veliko nevarnosti, jaz pa sem imel samo švicarski nož. Na srečo sem na tleh našel meč nekega popotnika in ravno v tem trenutku me je napadla anakonda. Prerezal sem ji glavo in nadaljeval pot. Prišel sem do reke Amazonke, ki je najdaljša reka na svetu. Zavedal sem se, da sem v Braziliji. Videl sem veliko aligatorjev. A moral sem nekje prenočiti. Zato sem se odločil, da bom prenočil na drevesu. Odločitev ni bila slaba, saj je bila na drevesu neopazna drevesna hišica. Naslednji dan sem nadaljeval pot. Bilo je vroče, vsaj 40 stopinj Celzija. Zaradi tega sem hodil zelo počasi. Prišel sem do majhnega rova. Bil je zelo majhen, a dovolj velik, da sem se splazil na drugo stran. Na drugi strani je bil zelo velik slap. Vedel sem, da sem prišel v Kolumbijo. Ko sem zvečer prišel do majhnega hriba, sem videl stopnice. Šel sem po stopnicah in prišel do vrha ter tam zaspal. Ko sem se zbudil, sem videl skrinjo. Odprl sem jo in v njej je bil kamen modrosti. Spustil sem se dol, tam pa je bila vasica. Povedali so mi, kje je najbližje letališče. S kamnom modrosti sem si naredil dovolj zlata za povratno karto v Slovenijo. Ko sem se vrnil, so me vsi hvalili in počutil sem se kot kralj. Ljudje so me nosili na ramenih. Veliko ljudi je bilo tam.

Nikola Babačev, 5. b

Brina Čekić, 1. b

Freja Velkovski 1. b

Nik Kolaković Piškur, 1. b

SLONOBRAD IN SLONOBRADČEVA TEKMA

Nekoč za devetimi gorami in devetimi vodami je živel čarodej Erik. Ni maral živali. Nekega dne se je odločil, da bo umoril deževnika. Pripravljal je napoj za spreminjanje oblike. Delal je in delal. Medtem si je slon Blaž domislil načrt za pobeg iz živalskega vrta in res je pobegnil iz živalskega vrta. Tekel je in tekel in se zaletel v kočo čarodeja Erika. Deževnik, ki je bil nedolžen, se je pomešal z Erikom in Blažem. Deževnik je bil cel, ostali so le Erikova brada, slonje noge in roke. In tako je nastal Slonobrad.

Nekega dne se je polž Matej odločil, da bo priredil tekmo v teku za žuželke in ostale male prebivalce gozda.

Ko je Slonobrad to izvedel, je začel trenirati. Ker je imel deževniške možgane, je mislil, da je hitro teče. Tekmovalci so imeli trening. Slonobrad je bil zadnji. Zato je naredil načrt. Zelo dobro je poznal gozd. Načrt je bil tak: ko začnemo, zavijem desno, da okrajšam pot in tako bom prvi. In res je to naredil na tekmovanju. Tam so bili pikapoke, kobilice, deževniki in en kačji pastir. Ko so štartali, je kačji pastir zletel proti cilju, a Slonobrad je bil drugi. Tako je bil srečen. Slonobrad je počasen, a pameten.

Julija Piškur, 4. a

Nejc Plesnik, 5. b

Tara Huseinović, 5. b

Neja Torkar, 4. a

PETER JUNAK

Peter je bil pogumen fant iz majhne vasi. Ni bil ne največji ne najmočnejši, a imel je dobro srce in ni nikoli odnehal. Nekega dne je v vas prišla novica: zmaj je ugrabil princeso in jo odnesel v grad na visoki gori. Vaščani so se prestrašili, saj si nihče ni upal soočiti z zmajem. Peter pa je stopil naprej. »Poskusil bom,« je rekel.

Peter je vzel meč, nahrbtnik in se odpravil na dolgo pot. Hodil je skozi gozdove, reke in strme poti, dokler ni prišel do temnega gradu na vrhu gore. Pred vrati ga je čakal zmaj. Bil je velik, z bleščečimi luskami in ognjenim dihom. Peter se je ustrašil, a ni pobegnil. »Spustite princeso!« je zaklical. Zmaj je zarjovel in bruhnil ogenj. Peter se je spretno umaknil. Spomnil se je, da moč ni vse – pomembna je tudi pamet. Opazil je, da zmaj zapira oči, ko bruha ogenj. Počakal je na pravi trenutek, se hitro približal in z glasnim krikom zamahnil z mečem. Zmaj se je ustrašil, stopil nazaj in nato odletel proč. Peter je stekel v grad, kjer je našel princeso. »Prišel sem te rešit,« ji je rekel.

Skupaj sta se vrnila v vas, kjer so ju vsi veselo pozdravili. Vaščani so slavili Petra, saj je premagal zmaja in rešil princeso. Peter pa je skromno rekel: »Nisem zmagal zaradi moči, ampak zato, ker nisem odnehal.« Od takrat naprej so ga vsi poznali kot Petra junaka.

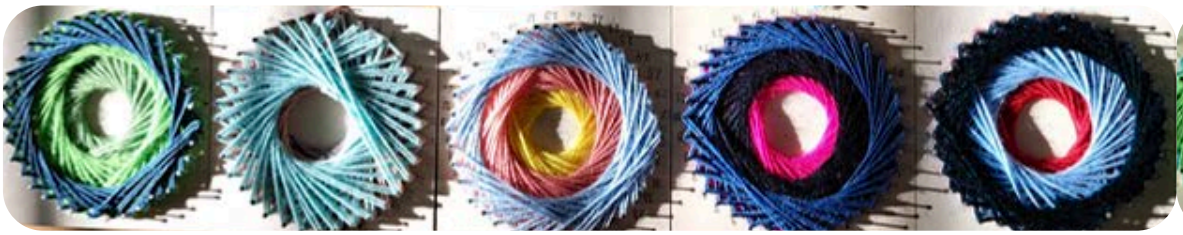
Rona Guta, 4. a

Matija Mesec, 5. t

Benjamin Juvančič, 5. t

Učenke in učenci, 4. b

IGRALNI VIRUS

Zbudil sem se in vstal iz postelje. Šel sem v dnevno sobo, kjer sem videl, da mami pleše. Šel sem v kuhinjo in moj oči se je poigraval s palačinkami. Začelo me je tiščati in sem šel na stranišče. Tam pa je moj brat igral video igrice.

Dolgo sem čakal na prosto stranišče. Pogledal sem skozi okno in vsi so se igrali. Nekateri so se igrali z žogo, drugi z loparji …

Moj brat je zapustil stranišče. Ko sem šel na stranišče, sem se bal, da mi ni pustil kakšnega mikroorganizma. Na srečo se to ni zgodilo. Po mestu sem namreč raziskoval igralni virus.

Šel sem na obisk k sošolcu Luku. Skupaj sva raziskovala naprej. Obiskala sva vse prijatelje in vsi so bili okuženi z igralnim virusom.

Šla sva nazaj domov. Razmišljala sva, zakaj tudi naju ni okužil igralni virus. Ugotovila sva, da sva se tudi midva igrala. Bila sva detektiva. Torej naju je okužil igralni virus.

Mark Lapajne, 3. b

ČUDEŽNI NATIKAČI

Zala Dolar, 5. b

Nekega dne sem obul svoje natikače in šel ven. V eni sekundi sem pretekel dvajset krogov okoli hiše. Ugotovil sem, da so to čudežni natikači.

Ko sem se naslednji dan zbudil, sem brcal žogo. Nato sem šel notri, da bi pil in sem skozi okno videl lopova, ki je hotel vlomiti v sosednjo hišo. Nisem imel časa piti, ampak sem šel vohunit za lopovom. Za njim sem šel v hišo. Vohunil sem, dokler me ni opazil. Ker me je videl, sem začel teči in kar naenkrat sem postal neviden. Lopov je mislil, da sem šel ven poklicat policijo, zato je hitro zbežal. Nisem poklical policije, ampak sem stekel za njim. Šele ko sem ga prijel, sem poklical policijo. Odpeljali so ga v zapor.

S svojim natikači sem lovil roparje, se igral in počel zabavne stvari.

Aljaž Zupan, 5. t

IGRALNI VIRUS

Včeraj me je napadel igralni virus. Ves čas sem se igrala. Nekateri s tem niso bili zadovoljni.

V šoli sem se igrala med poukom. S seboj sem v šolo prinesla figure v obliki kapibare. Moje radirke so v obliki sovic, zato sem se z njimi igrala. Namesto da bi med poukom pisala, sem se s sošolko igrala. V zvezek sva narisali kvadratke za igro križci in krožci. Nobena od naju ni zmagala, zato sva hitro in površno rešili šolske naloge. Učiteljici zvezka nisva pokazali, a sva ju le hitro pobasali v torbo. Končno je prišel rekreativni odmor. Šli smo ven.

V podaljšanem bivanju nisem uspela napisati naloge. Tudi domov sem prišla pol ure prepozno. Namesto da bi doma začela pisati domačo nalogo, sem odšla v svojo sobo in se začela igrati. Naenkrat me je poklicala mami, da me pelje na krožek angleščine. Stekla sem po stopnicah z medvedkom v roki. Rekla sem ji, da sem trenutno v džungli z medvedi. Mami me je začudeno pogledala. Tudi na krožku sem se ves čas le igrala.

Zvečer mi je mami povedala, da je bila na roditeljskem sestanku, kjer je izvedela, da sem se v šoli le igrala. A DANES JE BILA POLNA LUNA ...

Zoe Trampuž, 3. b

Učenke in učenci, 4. b

Učenke in učenci, 4. b

ČUDEŽNE SUPERGE

Nekega dne sem obula svoje najljubše superge, se oblekla in odšla na sprehod v gozd.
V gozdu imam s prijatelji drevesno hišico. Drevo je že podrto, zato po njem lahko hodiš. Ponavadi sem nanj prišla počasi, ampak takrat sem prišla v nekaj sekundah. Usedla sem se in razmišljala, kako sem tako hitro prišla na drevo. Blizu drevesne hišice je še eno drevo, na katerega zelo rada plezam. Ko sem prišla spet zelo hitro na vrh tega drevesa, sem ugotovila, da se dogaja nekaj magičnega. Pogledala sem naokrog in nisem videla ničesar, kar bi bilo magično. Kar naenkrat se je nekaj zasvetilo. Bile so moje superge. Ugotovila sem, da so čudežne. Preizkusila sem, kaj te superge vse zmorejo. Z njimi sem lahko zelo hitro rekla, same od sebe so se mi povečale, če so bile umazane, so se same očistile.
Naslednji dan sem odšla v hišo strahov, ki sem jo našla sredi gozda. Navzven je bila zelo strašna. Odprla sem vrata in šla raziskovat. V njej je bilo vse tako veliko in strašno. Ko je bil kar naenkrat nekdo za mano, so moje čudežne superge šle z mojih nog in tistega za menoj udarile. Človek je obležal na tleh. Odšla sem naprej. Zid je bil že porasel z vejami. Na glavo mi je skoraj padla polica s stropa, ampak so jo čudežne superge ulovile. Takrat sem ugotovila, da imajo superge še eno čudežno moč. Ta moč je, da me lahko branijo.
Kmalu sem odšla iz hiše strahov in odšla domov. Superge so me še velikokrat ubranile, ko sem se znašla v težavah.

Megi Rudolf Kern, 5. t

Učenke in učenci, 1. g

ČUDEŽNE SUPERGE

Nekega čisto navadnega dne sem se odpravila na igrišče. Ker je bil zelo lep in sončen dan, sem si sezula svoje najljubše superge.
S seboj sem imela telefon, zato sem poklicala svojo sestrično Ano in jo vprašala, ali bi prišla na igrišče, da bi se igrali. Rekla je, da seveda lahko pride. Bila sem zelo vesela. Superge sem odložila zraven svojega kolesa, s katerim sem se pripeljala na igrišče. S seboj sem prinesla tudi žogo, balinčke, barvice in papir, ki sem jih dala v svoj roza nahrbtnik. Tudi ta je bil poleg mojega kolesa. Ko je Ana prišla, prav tako s kolesom, sva si začeli podajati žogo.
Čez nekaj časa nama je postalo dolgčas, zato sva pospravili žogo. Odločili sva se, da se greva gugat na gugalnice. Začeli sva se pogovarjati in kar naenkrat sem zagledala svoje superge. Žarele so. Z Ano sva se začudeni spogledali. Nobena od naju jih ni postavila tja. Nato sem se približala supergam in nenadoma so začele bežati. Hitro sva stekli do svojih koles, da bi dohiteli čevlje. Bili sva že zelo blizu. Ko sem jih ravno prijela, so mi same skočile na noge. Bila sem v velikem šoku.
Ko sva se pomirili, sva se odločili, da greva nazaj domov. Ana mi je pomagala pospraviti stvari, nato pa sva se poslovili.

Barbara Škofic, 5. t

ČUDEŽNE SUPERGE

Nekega dne sem se odločila, da odidem po nove superge, ker so moje stare že čisto uničene. Izbrala sem si superge, ki so bile bele s srebrnimi bleščicami.
Z njimi sem šla v gozd. Kar sredi poti so superge dobile krila. Rekla sem jim, naj poletijo. Superge so poletele. Ponesle so me do gradu. V gradu so nehale leteti in so mi razkazale grad. Povedale so mi, kaj moram narediti, da dobim ključ za naslednje nadstropje. Ko sem prišla v zadnje nadstropje in sem imela vse ključe, so mi superge rekle: »Ko bomo odšli iz gradu, se bodo ključi spremenili v denar. S tem denarjem si kupi nekaj, kar si tvoje srce poželi. Nato te pa opomnimo, da ko bomo izstopili iz gradu, ne bomo več govorile in ne boš nas več videla. Govorimo lahko samo v gradu. Odidi takoj domov, ko pridemo ven. Če pa se ti vmes pripeti nesreča, pa ne skrbi, me te bomo varovale. Na svidenje.«
Žalostna sem se odpravila proti domu in na poti srečala svojo mami, ki me je žalostno iskala po gozdu. Skupaj sva odšli domov.

Sara Rogelj, 5. t

Anže Rihar, 5. t

Nikolina Angelovska, 5. t

Darija Zaovska, 5. t

PRAVLJICA O TREH MLADENIČIH (narobe pravljica)

Hodili so trije mladeniči v 80. letih. Dva sta bila plešasta, tretji pa je bil brez las. Prišli so do ribnika brez vode. V suhem ribniku so nalovili ribe. Ko so v ribniku brez vode ujeli ribe, so se usedli na klop brez nog. Na poti domov so hodili po ravni cesti polni ovinkov. V vasici brez hiš so v gostilni brez vrat, sten in strehe vprašali, če lahko tam prespijo. Ena postelja je bila brez posteljnine, drugi dve pa brez odeje in blazine. Po dveh dneh so ene ribe bajno dišale, druge pa so imele lepo aromo. Lajajoče mačke in mijavkajoči psi se jih niso upali pritakniti. ZAČETEK!

Natalija Čuhalev, 6. č

KNJIGE

Knjige so se skupaj zbrale,
da bi zgodbo napisale.
Skupaj so se odločile,
da bodo glavni liki vile.
Nastopijo potem še škrati,
njihov dom so copati.

Tretja knjiga je dodala,
da dobre zgodbe ni brez kral'a.
Pride vmes še nekaj princes,
ne smemo pozabiti še vladarice čudes.
Ta vladarica je namreč kraljica.

Potem pa pride le še zmaj,
ki nas odpelje v odročen kraj.
V deželo domišljije,
v deželo Nije,
kjer vse nastane,
kar gre potem v možgane
in nam v glavi ostane.

Vita Iza Horvat, 6. b

SEDEM MEŠČANOV (narobe pravljica)

Nekoč je živelo sedem meščanov, pet jih je bilo revnih, dva pa sta imela malo denarja.
Tista dva, ki sta imela malo denarja, sta kupila sedem najdražjih hiš v mestu, ki jih ni bilo. Pet hiš je bilo podrtih, dve pa porušeni. Odšla sta v eno porušeno hišo. Bila je lepa, prelepa in malo grda. V njej je bila jama, v katero sta pozneje padla. Padla sta do dna jame in še malo naprej. Tam, v jami, sta sedemkrat pozvonila na vrata najvišje stolpnice in vprašala, ali lahko dobita kakšno lestev. Dali so jima sedem lestev. Pet jih je bilo brez prečk, dve pa brez klinov. Vzela sta dve brez klinov in se povzpela do prelepe hiše, v kateri je bila jama in vanjo sta padla. Odšla sta do druge podrte hiše in sedemkrat udarila na njena vrata. Ko sta prišla skozi, sta se znašla v gozdu s sedmimi drevesi. Pet jih je bilo podobnih stolpnicam, dva pa blokom.
Šla sta do dreves, podobnim blokom, pozvonila sta na zvonec in pravljice je konec.

Nuša Gabron, 6. b

Učenke in učenci 4. b

RDEČA KAPICA IN SHREK

Ula Grom, 6. b

Nekoč je živela Rdeča kapica. Tako so jo klicali, saj nikoli ni snela svoje rdeče kape. Nekega dne pa ji je mama naročila, naj Sneguljčici, ki je živela v hiši sedmih palčkov, ki so se pred nekaj leti preselili na Karibe, odnese medenjake. Rdeča kapica je upoštevala svojo mamo in odšla na pot. Nekaj časa je hodila, ko se je ustavila, da nabere nekaj jagod. Nabere jih kar veliko, ko jo nekdo ogovori: »Dober dan, deklica, kakšne lepe jagode imaš.« Ko se obrne, zagleda zelenega velikana z rumenimi zobmi, velikimi očmi in s trobentastimi ušesi.
»Kam pa kam Rdeča kapica?«
»Namenjena sem k Sneguljčici, da ji nesem medenjake.«
»Kje pa živi Sneguljčica?«
»Onkraj gozda,« pojasni Rdeča kapica.

Azilia Gašperlin, 6. b

Shrek poišče hišo, v kateri naj bi živela Sneguljčica. Ni bilo težko, saj je bila edina hiša tam okoli. Potrka, zasliši ženski glas: »Kdo pa je?« vpraša Sneguljčica. Sneguljčica ni stara in hitro vidi, da to ni Rdeča kapica. Shrek jo na hitro požre. Nato se uleže v posteljo in čez nekaj časa potrka. Bila je Rdeča kapica. Rdeča kapica se ustraši, saj vidi, da je Sneguljčica zelena. Krikne in hoče zbežati. Preden zbeži, jo Shrek zgrabi in požre. Krik zasliši lovec in pohiti. Shrek iz vodnjaka spije malo vode in zaspi. Lovec ga najde in mu prereže trebuh. Iz njega pa reši Rdečo kapico in Sneguljčico. Skupaj mu v trebuh natlačijo sedem kozličkov in za sladico še volka.

Filip Trampuš Šeruga, 6. č

Učenci in učenke 3. b

NADALJEVANJE ZGODBE O ORFEJU IN EVRIDIKI

Nekoč sta živela Orfej in Evridika. Evridika je Orfeju umrla veliko prezgodaj, zato se je Orfej odločil, da bo obiskal Hada in Persefono v podzemlju. Orfej je zato, da bi dobil svojo ženo nazaj, zapel zelo lepo pesem. Tako sta se ga usmilila bogova podzemlja. Naročila sta mu, da če hoče ženo dobiti nazaj, se ne sme ozreti. Orfej je to upošteval. Na poti po reki Stiks sta se odločila, da bosta šla za en teden na morske počitnice, da bosta proslavila vrnitev Evridike. Šla sta k Evridikini prijateljici nimfi Kalipso. Tam sta se imela zelo lepo in jedla sta najboljše jedi na svetu. Ko sta se vrnila v domovino, sta se jima rodila dvojčka Tim in Tom, ki sta imela zelo različne talente. Tim je lepo pel, drugi pa ni imel posluha, ampak je lepo plesal. Vsako obletnico poroke sta plesala in pela za Orfeja in Evridiko. Nekoč pa je prišla neka zlobna gospa, ki je imela sinova, a nista bila tako dobra v plesu in petju kot dvojčka. Bila je ljubosumna, ker ju nihče ni tako občudoval kot Tima in Toma, zato ju je ubila. Dala jima je strup v kozarec vina. Orfej in Evridika sta se iz same žalosti ubila, da bi lahko v podzemlju kot sence živeli skupaj. To se je uresničilo in družina je bila končno združena. Ko je umrla še gospa in prišla v podzemlje, jo je Had kaznoval tako, da jo je vrgel v ječo, kjer se do konca večnosti ni smela družiti z nobeno senco.

Tim Prša, 8. c

Učenci in učenke 3. b

BAJKA O NASTANKU PARFUMA

Nekoč je v Alpah živela boginja Sivka. Oboževala je rože in naravo. Imela je dolge, svetlo rjave lase, modre oči, rdeča lička in dolgo, sivovijolično obleko. Na nogah ni imela ne čevljev ne copatov. V gorah je prebivala sama, le enkrat na teden so do nje prišle gorske vile, da so ji pomagale očistiti gorske reke in jezera. Na vsaka dva tedna pa so prečesale vse gozdove in uredile rože. Boginja Sivka je bila pomoči zelo vesela, zato je gorskim vilam pripravljala tople obroke, preden so se odpravile očistit Alpe. Nekega dne pa ji je prišlo na misel, kaj bi se zgodilo, če bi zmešala vodo, rože in še nekaj drugih rastlin. Ko je vse to dobro premešala, je dobila rahlo obarvano, zelo dišečo vodo. Kasneje je ugotovila, da če meša med seboj drugačne rastline, dobi različne vonjave. Več dni je ugotavljala, kako je to mogoče in kako naj poimenuje dišečo, obarvano tekočino. Deveti dan pa je to tekočino poimenovala parfum. Tako še danes uporabljamo parfum. Gorskim vilam pa ni več dajala toplega obroka, temveč stekleničko parfuma.

Julija Fojkar, 7. c

KAKO SO BOGOVI USTVARILI PRVI TELEFON (bajka)

Nekoč v davnih časih so živeli mogočni bogovi. Opazovali so svet in spoznali, da ljudje nimajo učinkovitega in hitrega načina prenašanja sporočil. Če bi naredili tako napravo, bi to ljudem zelo olajšalo življenje. Zato so bogovi sklicali zbor. Tam so se poleg bogov zbrali tudi škratje, vilinci in sfinge. Sklenili so, da bodo naredili poseben predmet, ki se bo ljudem pomagal povezati.

Kovaški škratje so iz najtrših kovin skovali tanko ploščico. Vile so tej ploščici vdihnile svetlobo in sposobnost prikazovanja slik. Sfinge so ji dale neskončno znanje. Bogovi pa so ji podarili moč poslušanja in govora. Tako je nastal prvi telefon. Bogovi so ga poslali na zemljo in ga podarili ljudem. Ljudi so posvarili, naj telefone uporabljajo pametno, saj jih lahko tudi zavedejo. Še danes obstajajo telefoni, ki povezujejo svet, če jih uporabljamo z modrostjo.

Julija Mravinec, 7. c

SKRINJICA SPOMINOV

Nekoč, preden človeštvo niti pomislilo ni, da bi obstajala energija, ki bi poganjala naprave in oddajala svetlobo, je živela vila Linda. Linda je imela dve posebni lastnosti. Prva je bila, da ni mogla umreti naravne smrti, druga pa je bila, da je imela moč, podobno elektriki. Ker je bila še edina živa vila in je živela skozi tisoče let, se je počutila osamljeno, dokler se ni nekega dne zaljubila v mladega Paula. Ker je bila vila tudi sama zelo lepa, se je Paul ravno tako zaljubil vanjo. Na začetku ga je bilo strah, nato pa je Lindi izpovedal svojo ljubezen. Ne dolgo po tem se je njuna pot začela prepletati.

Linda se je po dolgem času počutila srečno. Toliko sreče in ljubezni ni čutila še nikoli. Linda je čez leta zbrala veliko zlatnikov, zato sta lahko živela brez skrbi. Nekaj zlatnikov pa je porabila, da sta si lahko kupila prstana in se poročila. Kljub njuni močni ljubezni mu nikoli ni povedala, da je vila, saj jo je bilo strah zavrnitve. Nekaj mesecev po poroki pa je imela nočno moro o Paulovi smrti. Sanjala je, da je Paul umrl, ona pa je živela še tisoče let in kmalu pozabila, kako je izgledal njegov obraz in kakšne barve so bile njegove oči. Ko se je zbudila, ni želela nikoli razmišljati o tem, ni si mogla predstavljati življenja brez njega. Razmišljala je: »Kaj, če bi imela nekaj, kar bi ujelo najlepše trenutke v obliki slike, da bi lahko ujela občutke, vreme in barve tistega trenutka?« Nekaj časa je razmišljala, nato pa je začela delati. Iz vseh izkušenj in znanosti je naredila aparat, ki dela samo na njeno moč. Ni vedela, kako bi ga poimenovala, zato ga je samo klicala skrinjica spominov. Skrinjico spominov je predstavila Paulu, ampak mu ni razložila, kako deluje. Paulu je bila skrinjica všeč, le ime mu ni bilo, zato ji je predlagal, naj se imenuje fotoaparat. Foto kot svetloba in aparat kot nekaj novega, ker ta beseda takrat še ni bila poznana. Linda je od tistega dne vsak lep trenutek slikala in kakšnega tudi posnela.

Leta so minevala hitro, prehitro in Paul se je začel starati, Linda pa je še vedno ostajala enaka. Kmalu je Paul dosegel sedeminosemdeset let. Nekega dne, ko sta se sprehajala po gozdu, je Paul kar naenkrat postal šibek in ni mogel več hoditi. Linda ga je odnesla do postelje. Oba sta vedela da se približuje čas, ko se bosta morala posloviti. Nekaj časa sta se samo tiho gledala, nato pa je Linda zbrala pogum in ga vprašala: »Paul, ti nikoli ni bilo čudno, kako sem bila jaz vedno mlada in polna energije, ko si se ti staral? Ti nikoli ni bilo čudno, kako je fotoaparat delal brez znane energije, ki bi ga poganjala? Ti nikoli ni bilo čudno, da nisem nikoli govorila o svoji družini ali o svojem otroštvu?«
Paul jo je utrujeno pogledal in ji rekel: »Linda, ali si zares mislila, da sem tako slep, si mislila, da ne vem? Od trenutka, ko sem te zagledal, sem vedel, da si vila, ampak ampak kljub temu sem te ljubil iz dna srca. Vem, da ne moreš umreti zaradi starosti, zato si naredila ta fotoaparat, da bi ujela najine najlepše trenutke in se jih spominjala za vedno.« Pogledal jo je, nato pa ji še potiho rekel: »Hvala za najlepše življenje, ki si ga lahko kdorkoli želi.« Nato je še zadnjič vdihnil in zaspal za vedno. Lindi so prvič v njenem življenju pritekle solze. Ni mogla ne jesti ne piti in niti vstati.

V srcu je vedno čutila, da ji je nekaj manjkalo. Gledala je njegove slike in bilo ji je malo lažje, ampak nikoli ni nadomestilo praznine, ki jo je čutila v srcu. Kamera je bila edina stvar, ki jo je osrečevala. Ker pa je porabljala energijo, je tudi sama padla v večni spanec, fotoaparat pa je ostal tam nekje, kjer so ga v prihodnosti našli ljudje. Fotoaparat ni delal, zato so se morali naučiti narediti novega, ki je lahko delal na elektriko. Na začetku so izdelali takega, ki je delal dolgočasne črno-bele slike, nato pa takega, ki je lahko naredil barvne slike. A nikoli ni ujel trenutkov tako lepo kakor fotoaparat, ki ga je naredila Linda.

Neja Bogataj, 7. c

Učenke in učenci 3. b

Tam za ograjo v mestnem središču se živali igrajo kot v zabavišču

(iz pesmi Živalski vrt, Filip Polanc, 9. č)

Učenke in učenci 1. g

RIBA

Kam je odplavala ta riba?
Narobe obrnjena v nebesa se je podala.
Med valovi svetlobe zdaj potuje.
Tam nekje med oblaki raziskuje.
Morje jo vedno čaka,
kadar si želi, naj priplava nazaj.

Katarina Hrovat, 9. b

Ana Kernc, 9. a

Ana Marija Vevar, 9. č

HRČEK

Hrček v kletki
podnevi zaspi.
Zbudi se,
zrnje pojé,
korenček pogloda,
veselje pokaže,
kolo zavrti,
mi spati ne da.

Luka Žunić, 9. c

KUŽEK

Laja, laja celi dan,
pa še vedno je zaspan.
Z mano rad gre v gozd,
kjer požveči kakšno kost.
Ko pa prideva domov,
pa zalaja hov, hov, hov.
Ko se treba je umiti,
dobro zna se skriti.

Neža Celarc, 3. a

PETELIN V CIRKUSU

Kdor je goro prestavil, je začel z drobnim kamenjem.
Nekoč je petelin na verandi sedel
in sanjal le o tem, da cirkusant bi postal.
Pa se odloči nekega dne,
da vadil bo trdo in morda cirkuški igralec bo lahko.
Res je začel metati si žogo iz roke v roko.
Vadil je vadil, vse bolje mu je šlo,
zato je vzel še eno žogico.
Ju metal je po zraku, ju vedno ujel
in potem še s tretjo žogico začel.
Po vaji dolgi in naporni je petelin znal žonglirati.
Nato pa se odloči, da zvišal bo nivo,
da plesal na trapezu bo.
Pa spet je vadil in vadil, skakal in plesal.
Ko deset let je minilo, obvladal je vse
in se odločil, da bo priredil
cirkuški nastop.
Je šotor postavil in vse pripravil,
še goste povabil, nared je vse.
Vse živali so prišle na nastop,
petelin očaral jih je,
vsi so ploskali in vriskali,
razen osel se je šopiril in bahal, pravil je:
»To jaz brez vaje že vse znam. Imam štiri noge, ti pa dve,
to mi zagotovo bolje od tebe gre.«
Osel se je na trapez vzpel in skočil, se zagugal
in brez vseh štirih nog ostal.

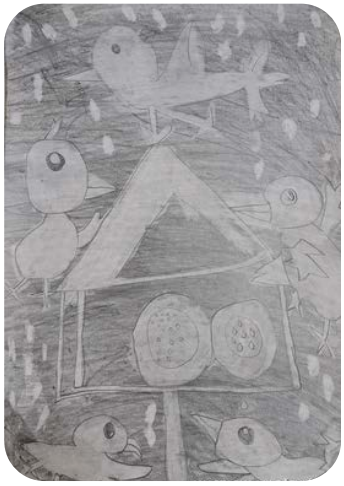
Manca Roblek, 7. a

Lina Hlad, 2. a

Aleksej Bjegojević, 2. a

Ema Hrgović, 2. t

Anastasija Milošević, 2. a

PAMETNA SOVA

Nekoč je živela sova, ki je ravno končala srednjo šolo. Večina živali se je potem zaposlila, sova pa ne. Hotela je imeti lepo življenje in biti spoštovana, zato se je vpisala na fakulteto. Ko je končala izobraževanje in se vrnila v svoj domači gozd, so jo lepo sprejeli in nič ji ni bilo žal teh štirih let. Naslednjega dne je do nje prišel zajec in ji rekel: »O, sova, ti si tako pametna, bi mi pomagala? Doma mi je težko zalivati korenje.« Sova mu je takoj prišla pomagat in po tednu trdega dela in neprespanih noči mu je sestavila namakalni sistem. Naslednjega dne je k njej prišla lisica in ji rekla: »O, sova, ti si tako pametna, bi mi pomagala? Veš, doma imam res velik brlog, zato pa ne slišim, ko kdo potrka.« Sova je bila izmučena, a je vseeno privolila. Naslednja dva tedna je garala dan in noč in na koncu izumila zvonec. Naslednjega dne je k njej prišel volk in ji rekel: »O, sova, ti si tako pametna, bi mi pomagala? Veš, loviti plen za toliko mladičev je res težko.« Sova je z veliko nejevoljo privolila in naslednji mesec je spet garala dan in noč in volku naredila pasti. Čez en teden je k njej prišel zajec in se pritoževal, da se mu je namakalni sistem pokvaril, sovi pa je bilo dovolj in je rekla, da trenutno res nima časa. Zaradi tega so jo vse živali zmerjale, da je vse uničila in da ne opravlja svojih nalog, takrat pa je bilo sovi dovolj. Vzela je diplomo, jo raztrgala in sežgala v peči.

Več znaš, več garaš.

Matjaž Žvan, 7. b

Učenci in učenke 1. g

PTIČEK IN PTIČKA

Nekoč sta živela Ptiček in Ptička. Ptiček je rad nastopal in se izpostavljal, Ptička pa ni bila rada v središču pozornosti in je bila bolj tiha.

Enkrat je Ptiček pripravil koncert, na koncert je prišlo veliko drugih ptičev. Ker Ptiček sploh peti ni znal, so bili vsi poslušalci veseli petminutnega odmora. Med odmorom so nekateri poslušalci zaslišali prelepo petje. To je bila Ptička, ki si je pela pesmi sama zase. Poslušalci so bili očarani nad njenim glasom in petjem. To se je hitro razširilo med vsemi. Strinjali so se, da sledijo temu prelepemu petju. Ko so prišli že zelo blizu, so zagledali Ptičko v kuhinji njene majhne hiške, kjer je kuhala in si zraven prepevala. Ostali meščani so opazili gnečo in odšli pogledat, kaj se dogaja. Tudi sami so bili navdušeni nad tem prečudovitim petjem.

Ptičku se še sanjalo ni, da so vsi odšli, zato se mu je obraz kar povesil, ko je videl prazno dvorano. Nekje iz daljave se je zaslišalo ploskanje, dvignil je pogled in videl svojo mamo ploskati in držati tablo z napisom: »Dejmo, Ptiček!« Ptiček se je zjokal in stekel z odra.

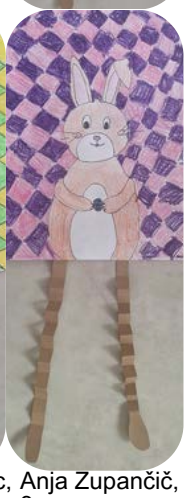
K tej basni spada pregovor: **Dobro blago se samo hvali.**

Iza Štern, 7. a

Maša Sterniša, 3. a

Mihaela Šavija, 3. a

Aurora Karlatec, 3. a

Anja Zupančič, 3. a

ZAJEC IN LISICA

Zajec si je poškodoval nogo, ko je tekel, zato je rekel lisici: »Prosim, pomagaj mi.« A lisica mu je samo odvrnila: »Kar sam si pomagaj, ko pa si jo tudi sam poškodoval.« Odšla je proč. Zajec je s težavo hodil naprej. Nato je srečal veverico in jo prosil za pomoč: »Prosim, pomagaj mi.« Veverica mu je prijazno pomagala priti do doma in mu oskrbela nogo, da se pozdravi. Čez nekaj dni je lisica hudo zbolela. Po celem gozdu se je slišalo lisičino klicanje: »Na pomoč!« Zaman je klicala in je nazadnje tudi umrla, saj drži pregovor: **Kakor si boš postlal, tako boš spal.** ali **Prave prijatelje spoznaš takrat, ko si v težavah.**

Bine Ovsenik, 7. a

LISICA IN JABLANA

Lisica je nekega dne zagledala čudovito jablano. Na njej je bilo največje, najbolj rdeče in najsočnejše jabolko, kar ga je kdaj videla. Edini problem je bil, da je pred njo stal velik črn pes. Ampak lisice to ni ustavilo, saj je še cel dan premišljevala, kako se bo znebila psa, in končno se ji je porodila ideja. Psu je vrgla kost, ki ji je ostala od prejšnjega obroka, in on jo je z veseljem začel glodati, lisica pa je obrala jabolko in ga s slastjo pojedla. Naslednji dan pa je jablana obrodila še bolj bogato in lisica je psu spet vrgla kost ter pojedla jabolka. Tretji dan pa je pes končno opazil, da je jedla njegova jabolka in šel povedat gospodarju, on pa je okoli jablane zgradil električno ograjo, tako da lisica ni mogla več čez. Zdaj pa je bila ob vsa jabolka, saj je bila preveč pohlepna in neprevidna. **Nikoli ne smeš biti preveč pohlepen, saj boš na koncu mogoče izgubil vse.**

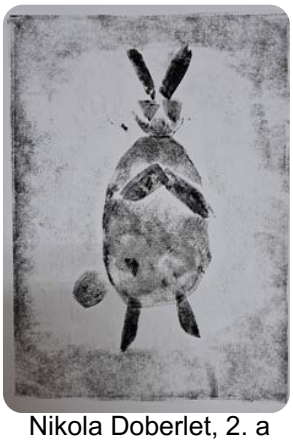
Emilija Engelman, 7. b

DVA POREDNA JEŽKA

V gozdu sta živela dva poredna ježka. Drugim živalim sta jemala hrano, ki so si ju sami nabrali.

Nekega dne sta se ježka zmenila, da bosta zbežala iz šole, ker jima je bilo dolgčas. Med glavnim odmorom, ko so se vse živalice igrale na dvorišču, sta se ježka hitro izmuznila in zbežala. Skrila sta se za drevesom, kjer so rastle hruške in se z njimi začela sladkati. Učitelj je pri naslednji uri ugotovil, da ježka ni, zato so se vsi skupaj odpravili v gozd, da bi ju poiskali. Po dolgih urah iskanja so ju našli pod drevesom, kako se sladkata s hruškami. Za to dejanje sta izvedela starša in jo hudo kaznovala. **Kdor ne uboga, ga tepe nadloga.**

Kristijan Kostadinov, 7. a

Nikola Doberlet, 2. a

KROKARJEVO GNEZDO

V gozdičku sta živela krokar in sova. Krokar se je hvalil, kakšno belo gnezdo ima iz papirja, sova pa si je gnezdo naredila v duplini.

Gradila ga je počasi, vendar trdno, medtem ko je krokar že zdavnaj poležaval v svojem belem gnezdu. Krokar je rekel sovi: »Poglej, kakšno lepo belo gnezdo imam! Precej lepše je od tvojega.« Sova pa ni rekla nič.

Nato je nastopila noč in z njo jutro in z jutrom rosa in vlaga. Krokarjevo papirnato gnezdo se je navlažilo in razpadlo. Sova je priletela do krokarja in mu rekla: **»Ni vse zlato, kar se sveti.«**

Jakob Ovsenik, 7. a

Brina Arnejšek, 2. a

RACA IN LABOD

Na mirnem ribniku je raca vsak dan čofotala, se potapljala in se igrala s prijatelji. Ponosen in eleganten labod je sedel ob vodi in jo opazoval. »Zakaj ves čas čofotaš?« je vprašal. »Takšne igre so preproste. Jaz sem ustvarjen za lepoto.« Raca se je le nasmehnila in nadaljevala z igro, medtem ko je labod ostal sam. Ko je sonce zahajalo, je spoznal, da lepota sama po sebi nič ne pomeni, če nimaš z nikomer deliti veselja.

Nataša Ljubičić, 7. a

Ana Zaplotnik, 7. a

Maj Štrovs, 7. a

Lili Meglič, 7. b

LEV IN OPICA

Lev je mislil, da je najboljši, najmočnejši in najpametnejši od vseh živali, zato je pripravil tekmovanje, na katerem se bo vsaka žival pomerila z njim. Tako so iz vsega kraljestva hodile živali in se z levom pomerile v boju in pameti. Lev je vse premagal. Nekega dne pa je prišla neka stara opica s prevezo čez oko in nagovorila kralja, da se pomeri z njo v boju. Kralj je izziv seveda sprejel. Tako sta se opica in lev pomerila v boju. Vse živali so prišle gledat boj in navijale za opico. Ker pa je bila opica pametna, je leva premagala tako, da se je skrivala na drevesih in tako leva nepričakovano napadla in zmagala v boju. Lev je bil zato osramočen pred vsemi živalmi in je odstopil s prestola, ki ga je dobila opica. **Kdor visoko leta, nizko pade.**

Zala Rudež, 7. b

MIŠKA IN SOVA

Neke mrzle, snežne noči se je v gozdu zaslišal droben korak. Bila je miška, ki je pod snegom iskala hrano. Celo poletje je skakala naokrog in se zabavala. Ko pa je prišla zima, ni imela zalog hrane. Pod snegom ni našla drugega kot kakšno seme in travno bilko.

Šla je malo bolj naprej in zavohala nekaj sladkega. Bila je koruza. Vedela je, da v tem delu gozda živi vztrajna in hitra sova. Miškini prijatelji so jo opozorili, da naj se pazi, saj sova tam velikokrat nastavlja pasti. Miška se je obotavljala. V srcu je čutila strah, a zmagal je njen trebušček. Mislila si je: »Vzemi, vzemi, saj boš še umrla!« Njene tačke so kar same od sebe stekle bliže. Ko je pritekla do koruze, se je ozrla naokrog. Vse je bilo mirno in tiho. Pograbila je koruzo in že je bila na tem, da bi stekla proč, ko se je nad njo spustila velika senca. Naslednjo sekundo je že letela visoko v temnem zimskem zraku. Ozrla se je, da bi videla, kdo jo je ujel, in glej, bila je sova. Miška je v zadnjem trenutku ugotovila, da jo je pokopala njena lastna lakota.

Ana Zaplotnik, 7. a

Maša Kocić, 2. a

Leon Čekić, 2. a

Ema Zupan, 4. t

TIGER IN KAPIBARA

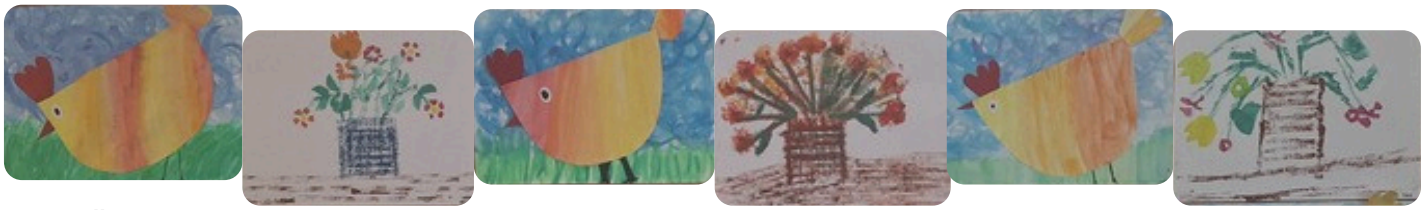
Tiger je v džungli vedno mislil, da je najmočnejši, najlepši, najpametnejši in najmogočnejši. A se je nek navaden dan izkazalo, da ni. Prišla je suša, nikjer ni bilo niti kapljice vode. Nato je prišla mala kapibara, ki je rekla: »Združimo moči in skopljimo do vode, če želimo preživeti.« Tiger je odvrnil: »Jaz že ne bom kopal zaradi vode, jo bom že našel sam.« In tiger se je obrnil ter odšel. Kapibara pa je prepričala druge živali, da ji pomagajo kopati. Kopali so že celo večnost in ko so skoraj obupali, so prišli do vode in naenkrat je bilo vode za vse dovolj. Vsi so pili vodo razen tiger, ki je sam taval po džungli in zaradi žeje poginil. **Pamet in sodelovanje premagata golo moč.**

Adam Oblak, 7. b

LAKOTA

Na lep sončen dan je lisica počivala v svojem brlogu. Nenadoma jo je zagrabila lakota. Brskala je po brlogu, vendar ni našla ničesar, s čimer bi potešila lakoto. Že se je jezila, ko je nenadoma pozvonilo pri vratih. Na pragu je stal zajec. Tudi on je bil sestradan. Odločila sta se, da poiščeta nekaj hrane. Prispela sta do medveda. Lisica je predlagala, da ga oropata. Zajec ni bil za to, ker je pošten. Lisica je vseeno vstopila in ukradla med. Medved jo je zasačil in jo požrl. Zajec je zbral pogum, pozvonil pri medvedu in ga prosil za med. Medved mu je prijazno ponudil kozarec meda. Zajec se je naučil. **Lepa beseda lepo mesto najde.**

Uroš Arsenić, 7. a

Učenke in učenci 3. a

KOKOŠ IN MRAVLJA

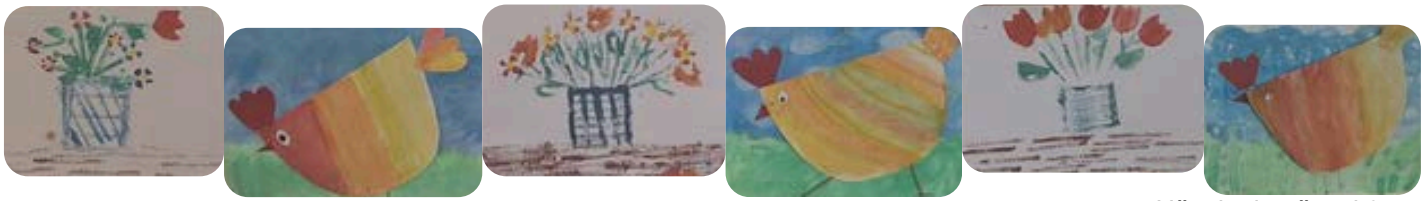
Dobro blago se samo hvali.

V mali vasici v gozdu sta bili dva šivilji: kokoš in mravlja. Kokoš ni šivala tako dobro, nekateri bi rekli, da že slabo. Njeni izdelki niso bili kvalitetni, zato ji s prodajo ni šlo tako dobro. Drugi šivilji, mravlji, pa je šlo šivanje zelo dobro od rok. Imela je ducat kvalitetnih izdelkov.

Ker kokoš skoraj nič ni prodala, se je odločila, da bo po vasi začela trositi laž, češ, da so njeni izdelki zelo dobri in kvalitetni, da njene obleke pristajajo vsem in da so njeni prti najlepši. Ko so to slišali vaščani, je vsak hotel en kos njenih oblek in en ali dva njena prta, a vsak se je nad izdelkom pritoževal, češ, da obleke čudno stojijo in da po enem pranju pokajo po šivih, prti pa sploh niso simetrični, čeprav bi glede na vzorec morali biti. Cela vas se je jezila na kokoš, ker se jim je zlagala.

Njena tekmica mravlja pa je namesto, da bi se vsem hvalila, kako so njeni izdelki najboljši, postavila v svojo delavnico izložbo, v katero je dala svoje izdelke. Vsi, ki so šli mimo, so jih občudovali in vsak, ki je kupil njen izdelek, ga je vedno hvalil svojim znancem in družini. O njenih super izdelkih je kmalu vedela vsa vas in vsak je hotel imeti svoj kos.

Zarja Bešter, 7. a

Učenke in učenci 3. a

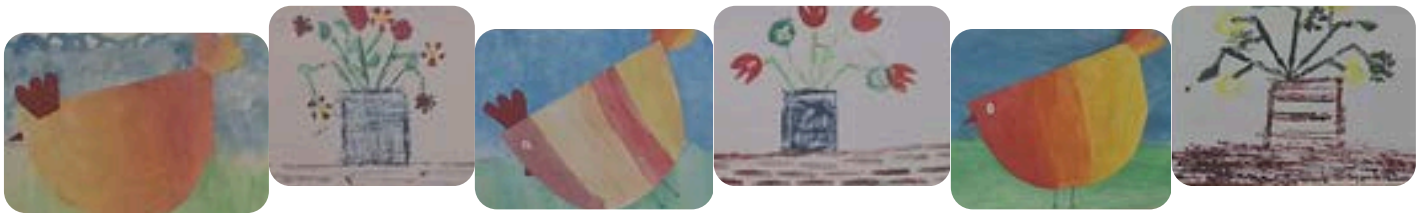
LENI LISJAK

Nekoč je v gozdu živel lisjak, znan po svoji zvitosti, a tudi po lenobi. Jesen je bila dolga in bogata, vsi gozdni prebivalci so si pripravljali topla skrivališča za zimo. Samo lisjak je užival v toplem jesenskem soncu. Ko mu je postalo dolgčas, se je odpravil do medveda in ga vprašal, če bi šla skupaj lovit zajčke, a medved ni imel časa, ker je nabiral mah in suho listje za svoj brlog. Lisjak se je nato odpravil do jazbeca in ga vprašal, če bi se šla lovit, a jazbec je čistil svojo jazbino in zato ni imel časa. Nihče ni imel časa, da bi se igral z lisjakom, celo drobna miška si je skrbno pospravljala zaloge. Lisjak pa se je le nasmejal in rekel sam sebi: »Zakaj bi se trudil? Zima bo kratka, pa še prespal jo bom pod kakšnim grmom.«

Ko je postalo hladneje, je vse svoje znance vprašal za prebivališče, a so ga vsi zavrnili. Nato se je lisjak ves užaljen odpravil do veverice, ki si je tudi pripravljala zalogo. Pomagala je tudi drugim živalim s pripravo ozimnice, ležišča in prebivališč. Ko jo je lisjak povprašal za brlog čez zimo, ga je zavrnila in mu povedala: »Če bi si sam poskušal pripraviti brlog in ti ga ne bi uspelo pripraviti, bi ti z veseljem pomagala, a če ne poskrbiš za svoje ležišče, boš pač spal na tleh.« Lisjak, zdaj že čisto razkurjen, je odšel do ježa, ga nahrulil in mu grozil, da ga bo pojedel, če mu ne dovoli prespati zime v njegovem brlogu. A jež mu je povsem hladnokrvno odgovoril podobno kot prejšnje živali. Lisjak ga je nato ugriznil, ampak ježu ni bilo nič, lisjaka pa je tisto zimo tako bolel gobček, da si je zapomnil, da bi bilo bolje, če bi si pravočasno postlal.

Prišla je zima. Veter je tulil, sneg je zapadel visoko čez grme, lisjakov “brlog” pa je bil samo luknja pod koreninami, polna mraza in vetra. Cele noči se je tresel, tožil in si očital svojo malomarnost. Ko je prišla pomlad, so mu živali prinesle nekaj hrane, a tudi opomin. »Vsak si sam postelje svoje ležišče,« mu je rekel jazbec. Nauk zgodbe: **Kakor si boš postlal, tako boš spal.**

Lev Švigelj, 7. č

Učenke in učenci 3. a

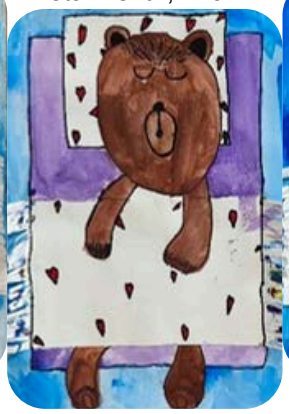
Anže Žvan, 1. a

Maksim Bogatinov, 1. a

Meta Piškur, 1. a

Noel Berisha, 1.a

Ajša Huseinović, 1. a

MEDVEDJI BLOK: 1. DEL

Pri nas doma imamo 3 medvede. Medveda Mepo, medvedka Stanka in medvedko Rozi. Medveda Mepo kličemo Veliki starešina, ker je star že zelo veliko in največ ve.

Danes smo se odločili, da bomo iz lego kock naredili velik blok. Jaz sem učiteljica in odločila sem se, da bo blok sestavljen iz lego kock. »Blok mora biti visok,« je dejal Mepa. Rozi se boji višine, zato bo njen lego striček moral stanovati v pritličju. In lotili smo se dela. Kocka na kocko in blok je bil zgrajen. Skoraj … No, ni bil ravno tak, kot smo si ga predstavljali. Bil je postrani, a vsi so bili zadovoljni. Ko pa je eden od lego stričkov vstopil in se sprehajal po stopnicah, je naredilo: »Bum!« in blok se je podrl. »Kaj se je zgodilo!« je zaklicala žalostna Rozi in zasmrkala. Mepa se je razjezil in se jezil na blok. Tako je bil cel džumbus. Stanko je zavpil: »Zakaj se dereta, zakaj ne naredimo novega?« Rozi in Mepa sta nehala kričati, se vzravnala in začela graditi nov blok. Stanko se jima je pridružil in tako je kmalu zrasel nov blok. Seveda boljši, stabilnejši in lepši.

Za blok sem jim dala najboljšo oceno. In za nagrado smo odšli ven na igrišče in še na sladoled. Za medvede je bil to najlepši dan.

Tereza Logonder Perčič, 4. a

POTOVANJE JEŽA

Nekega dne je bil jež, ki je bil zelo osamljen. Živel je sam s svojo hruško. Odločil se je, da si bo našel prijatelje. Zgodaj zjutraj je vstal in se odpravil na pot. Hodil je po gozdu in naletel na veliko podrto drevo, splezal je čez in nadaljeval pot. Hodil je zraven reke in videl majhno račko. Hitro je skočil v vodo s hruško na hrbtu in rešil račko. Račka se mu je zahvalila. Jež je ugotovil, da nima več hruške. Večerilo se je in jež je postal zaspan, zaspal je zraven nekega grma. Jutro se je že prebudilo, zraven grma je bila kmetija in jež jo je šel pogledat. Na kmetiji mu je kmet dal jesti. Nadaljeval je pot. Hodil je ob potočku in videl svojo hruško, vzel jo je iz potočka ter po poti zašel. Hodil je in hodil ter naletel na en velik problem, blato. V blatu je bil svizec s samokolnico, polno sadja. Svizec se je utapljal v blatu, jež mu je pomagal. Svizec ga je odpeljal v mesto, v katerem živi. Hodila sta po kamniti poti in prispela v mesto. Jež je bil presenečen, kje živi njegov prijatelj. Spoznal je veliko prijateljev. V mestu je vse zastonj in dobil je svoj in hruškov portret. Tam se si je zgradil hišo in jo uredil. S prijatelji se je počutil bolje kot sam s svojo hruško. V mestu si je našel družino in užival vse do konca svojih dni.

Zoja Sarić, 5. b

SONET O HOBOTNICI

Mala hobotnica je v morju živela,
osem lovk je imela.
Je plavala in črnilo spustila
in se v morje potopila.

Osem dolgih lovk je imela,
se z ribami igrala,
morske ježe metala
in morsko travo iskala.

Rada je vetrnice opazovala,
se pod kamni skrivala,
morskega psa z lovkami požgečkala
in se smejala.

Je lignja zagledala in zavpila:
»Hej, bratranec!
Pridi ogledat si moj svet, dragec!«

Eh, kako lepo življenje je to,
če hobotnica si
in imaš morje širno.

Karla Prlja, 9. č

Ula Perčič, 2. a

Bine Ovsenik, 7. a

Maša Gostiša, 7. b

Anja Jamnik, 7. b

Tinkara Bajželj, 7. b

KROKODIL IN JAGUAR

Iz globine strašne reke,
iz temne reke Nil,
ob obrežje te temne reke
se pojavi krokodil.

Ostri so zobje kot igla,
ki prebode ti oko,
iz oči mu sije jeza,
ki te pokončala bo.

Pa iz hoste se priplazi,
iz hoste listja in palm,
ko zagleda izzivalca,
vzroji strašni jaguar.

Divja bitka se odbije,
oko za oko, zob za zob
in nihče od njiju ne ve,
koga tokrat konec bo.

Pa srce mu neha biti
in otrpne krokodil,
se ustavi divja bitka,
ko jaguar zmaga.

Pa ne mislite narobe,
da je zloben jaguar,
krog življenja je opravil,
saj je vendar le žival.

Ivana Srečnik, 7.č

ŽIVALSKI VRT

Tam za ograjo v mestnem središču
se živali igrajo kot v zabavišču.

Ene so srečne, druge vesele,
ene so suhe, druge debele.

Ljudje so prišli k njim na ogled,
a tjulnji imajo ravno obed.

Sloni se danes bolj zase držijo,
otroci bi radi, da se smejijo.

Volk in lisica tam se lovita,
lev in levinja pa v luknji tičita.

Opic tam pet sem videl čepet,
papig pa v kletki bil je oktet.

Kmalu spet pridem, drage živali,
da spet se skupaj bomo smejali.

Filip Polanc, 9. č

Hanna Vavpot Duračak, 2. a

Jakob Ovsenik, 7. a

USPAVANKA LAKIJU

Večerni sprehod, tačke igrive,
po dobri večerji oblizne brke si sive.
Svojo igračo si nese v kot,
tale naš stari, kosmati falot.
Vrti se v krogu, preden se zvije,
svoj mali smrček si s šapo pokrije.
Dvakrat zastoka in zarenči,
tiho, po tiho globoko zaspi.
Sanja brikete in slastne kosti,
stari naš Laki, kadar zaspi.

Elena Maksimović, 9. č

PINGVINČEK PIN IN TJULENJ TIMI

Živijo, sem pingvinček Pin. Živim na Arktiki. Imam rumeno črne čopke in modre oči. Sem cesarske vrste. Vsi mislijo, da sem čuden, ker imam modre oči in sem premajhen za svojo starost. Zato sem sklenil, da bom odplul proti Antarktiki.

Plul sem in plul, nato pa zaslišal cviljenje. V odprtini razpoke sem zagledal tjulnja. Prijel sem ga za roke in ga povlekel na čoln. Povedal mi je, da ga je njegov nekdanji prijatelj zapustil. »Ime mi je Timi, se mi je predstavil. »Meni pa Pin,« sem mu povedal. Kmalu sva zagledala kopno. Ko sva prispela na Antarktiko, sva se razgledala naokoli. Zagledala sva majhno hiško, v kateri je gorel ogenj. Na vratih je pisalo: Hiša za prenočišče. Ko sva odprla vrata, je bilo notri prijetno toplo urejeno. Udobno sva se namestila in razpakiral sem svoje stvari. Usedla sva se k ognju in dojel sem, da sem dobil prijatelja. Ko se je začelo temniti, sva odšla spat. Naslednji dan sva se odpravila na pot.

Na poti nazaj sem se poslovil od Timija in šel naprej. Ko sem prišel na Arktiko, so me bili vsi veseli. Objeli so me in me povabili na čajanko v njihov iglu.

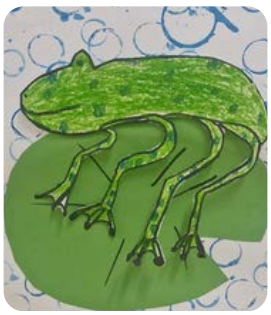
Tijana Lah, 4. a

Mia Jerše, 1. b

Iva Doplihar, 1. b

Nik Kolaković Piškur, 1. b

Viktor Šavija, 1. b

Lovro Vraničar Kepic, 4. t

MAČKA

Mačka prav zabavna je,
njena dlaka sveti se.
Ima velike zelene oči,
ki se svetijo v temi.

Ker se mačka lesketa,
je vesel, kdor jo ima.
Mačke dobro slišijo,
kje se miške skrivajo.

Ko se mačka dobro namesti,
brž zaprede in zapre oči.
Nihče ne ve, kaj mački se godi,
ko je budna ali ko spi.

Mačko bi imel vsak,
ki je pravi korenjak.
Mačko bi hotel imeti,
pa tudi, če je umazana ali se sveti.

Iva Pušnik Knapič, 7. č

Aleks Pavlica, 2. b

MOJ MUC

Moj mali muc je čisto bel,
po hiši teka ves vesel.
Na mehki blazini rad spi,
včasih pa nagajivo me zbudi.

Ko klobčič volne zagleda,
za njim po sobi hitro gleda.
Skoči visoko na stol
kot pravi mali sokol.

Zvečer ob meni tiho spi
in mačje sladke sanje lovi.

Gal Bratkovič, 9. b

Učenke in učenci 1. b

VAŽNI JEŽ MIRKO GRE NA POT

To je zgodba o ježu, ki gre na pot. No, saj to že veste po naslovu.

Jež Mirko se je odločil, da gre na morje. Mirko se je seveda važil, da gre na morje, ker je zelo, ampak res zelo važen. Hotel je v Italijo, ampak ni imel avta, zato je moral peš. Krenil je v torek, zato je imel zelo veliko časa. Vseeno je bil brez službe in je imel vedno čas. No, ko je šel na pot, je najprej šel čez polje in srečal miško Mico.

Rekla mu je: »Ti je všeč moj novi klobuk?«

Mirko je odvrnil: »Lep je, ampak jaz imam doma tri klobuke, ki so veliko lepši.«

Miška Mica je bila užaljena in je stekla nazaj v svojo luknjico. Mirko je šel naprej čez gozd. Tam je videl lačnega volka, ki ga je hotel pojesti. Mirko je vedel, da ga hoče pojesti, ampak se za njega ni zanimal. Ko ga je volk ugriznil, je zatulil: »Auuuuuuuuuu!«

Mirko pa se je samo považil: »Ha, ha imam bodice, ti pa ne, zato me ne moreš pojesti, ha!« Volk je v joku od bolečine hitro stekel do ovce Marjane, ki je znala pozdraviti vse bolezni, tudi njegov popikan gobček, prekrit z bodicami. Mirko je šel naprej čez travnik in si tam malo odpočil. Na svoj iPhone16 pro max je pogledal in našel zelo lep kamp Lignano Sabbiadoro in se odpravil tja. Ko je šel čez travnik, je tam videl še enega ježa s hruško na hrbtu in se mu pohvalil: »Tvoja hruška je velika, a moja, puf! Tvoja se ne more primerjati z mojo, saj je moja za tri tvoje ali pa kar za štiri.«

Ampak ta jež je bil zelo pameten in se za Mirka sploh ni zanimal. Jež Mirko je odšel naprej in prišel v kamp. Tam je srečal enega ježa, ki je bil iz Slovenije. Ta jež je bil tak važič kot on, če ne še večji. No, ta se je važil: »Poglej svoj iPhone 16 pro max, kako grd ovitek ima, samo prozoren je, moj ima narisane hruške in jabolka. In ta tvoj zelen klobuk, jaz imam doma rožnega, vijoličnega, modrega in enega z rožicami.«

Mirko je bil užaljen, počutil se je manjvrednega. Končno je razumel. Razumel je, kako se drugi počutijo ob njegovem važenju. Rekel si je: »Nikoli več se ne bom važil.« In se ni.

Ajda Bešter, 5. b

Naida Subašić, 5. g

Nina Eržen Stojanović, 5. g

Miša Krapež Filiposki, 5. g

JEŽ IN NJEGOVA HRUŠKA

Živel je jež po imenu Jure. Bilo mu je dolgčas, zato se je odločil, da bo odšel k jezeru Čičijado. Vzel je svojo hruško in se odpravil na pot. Na poti je srečal medveda, ki je bil zelo lačen. Medved je zagledal ježevo hruško in ga prosil za kos hruške. Ježek Jure je vzel hruško in jo dal malo medvedu. Medved je bil srečen, zato je ježku za zahvalo dal storž. Jež Jure ne mara storžev, ampak je vseeno vzel medvedovo darilo. Jež je nadaljeval svojo pot in zagledal lisico, ki je bila zelo lačna. Lisica je prosila ježa za košček hruške. Ježek ni želel, da bi bil nesramen, zato je dal lisici pol hruške. Lisica je bila srečna, zato mu je v zameno dala lešnik. Jež Jure je alergičen na lešnike, ampak je vseeno sprejel darilo. Jež je že bil blizu jezera Čičijada. Do jezera so vodile tri poti. Jež je bil zaskrbljen, ker ni vedel, katera pot je prava do jezera. Za drevesom se je skrival zajec, ki je zagledal zaskrbljenega ježa. Zajcu je bila všeč njegova hruška. Skočil je pred ježa in ga vprašal, zakaj je zaskrbljen. Jež mu je odgovoril, da ne ve, katera pot vodi do jezera. Zajec mu je rekel, da mu bo povedal, katera pot je prava, ampak v zameno želi njegovo hruško. Jež mu je hotel dati storž in lešnik, samo ne hruške, saj je bila to njegova zadnja hruška. Zajec tega ni želel, zato se je odpravil naprej. Jež ga je ustavil in mu dal hruško. Zajec pa mu je povedal za pot do jezera Čičijade. Bil je zelo utrujen in lačen. V lokvanju je sedela žaba. Poklicala ga je in ga vprašala, zakaj je žalosten. Povedal ji je ,da je zelo lačen, saj je ostal brez hruške. Žabi Čiči je bilo zelo žal, zato mu je rekla, naj ji pove eno željo. Jež Jure si je zaželel celo košaro hrušk, ampak vedel je, da je to nemogoče. Zahvalil se je žabi Čiči za druženje in se odpravil domov. Ko je prišel domov, je zagledal tri velike košare hrušk in jabolk. Jež Jure je bil zelo srečen.

Leontina Zeljković, 5. a

SMEJALNA PALAČA

V vasi je bila palača s prepovedanim dostopom otrok. Stala je na robu vasi in je bila zelo priljubljena zgradba za delanje strašljivih zgodb, da se ji otroci ne bi približali. En dan po pouku smo se prijatelji zbrali pred palačo. Jaz sem previdno prežagal vrata, saj je bila zapuščena. Ko smo vstopili, smo se začeli vsi glasno smejati. Težko je bilo dihati. Noter je bil zlat stol, pokrit z mahom in šale na zidu. Čeljusti so nas bolele. Stopili smo ven in smo se nenadoma nehali smejati. S prijatelji smo se odločili, da gremo nazaj. Videli smo vrata in smo vstopili. Znašli smo se v sobi z odraslimi ljudmi, ki niso nehali buljiti v nas tri butle. Vstopili smo in se začeli smejati na smrt in smo omedleli. Zbudil sem se v bolnici s pretegnjenimi obraznimi mišicami in pretegnjeno čeljustjo. V resnici, če otroci vstopijo, se jim točno to zgodi. Nikoli več ne bom vstopil v to palačo.

Jaka Bucalo, 5. g

Učenke in učenci 1. g

KAKO SEM SKORAJ POJEDEL DOMAČO NALOGO

Nekega dne smo v šoli dobili ogromno domače naloge. Domov smo morali vzeti figuro pastirčkov in ga morali dokončati. Po dolgem delu sem si vzel odmor in si želel narediti sendvič. Zmanjkalo je navadnega kruha, zato sem vzel bageto, dodal solato in salamo ter sir. Usedel sem se na stol. Začel sem jesti in si ogledoval pastirčka. Prijel sem ga v roko in si ga ogledal od blizu. Prvih nekaj ugrizov je bilo okusnih. Naredil sem res dober sendvič. Na mizo sem odložil pastirčka in sendvič. Prižgal sem televizijo in se spet usedel na stol. Vzel sem sendvič in ga ugriznil. Bil je ogaben. Šele zatem sem ugotovil, da sem zagriznil v pastirčka in si polomil zobe. Še vedno ne vem, zakaj sem to naredil. Odkar imam zlomljen zob, me vsi kličejo Škrba. Morda vas zanima, zakaj nisem šel do zobozdravnika. Ker je na dopustu. Tak bom ostal še cel mesec.

Dorian Taras Šorli, 5. g

KAKO SEM SE ZNAŠLA MED MOSTIŠČARJI

Nekega dne sem se odpravila na Ljubljansko barje si ogledat kolišča. Ko sem prišla tja, so mi povedali pravila. Nato sem odšla čez most. Hodila sem in hodila. Opazila sem zelo lepo kolišče. Odšla sem pogledat notri, bilo je zelo lepo in želela sem slikati. Telefon mi ni deloval, pogledala sem naokoli. Zunaj sem videla velik drevak, na njem pa so bili mostiščarji. Zdelo se mi je, da se mi blede in ko so prihajali proti meni, sem videla, da so resnični. Peljali so me notri, zame so izdelali pestnjak. Ko sem to prijela v roke, so mi rekli, da naj ga preizkusim. Pripeljali so mi mrtvo žival, da bi preizkusila pestnjak. Živali naj bi odstranila maščobo. Bilo mi je nagnusno. Začela sem bruhati. Potem so to oni naredili. Čez nekaj minut so me odpeljali na drevak, lovila sem ribe. Zelo dobro smo se razumeli in naučili so me, kako zakuriti ogenj, ker sem bila zelo lačna. Meso sem spekla in ga pojedla. Začelo me je zebsti, ker je začelo zelo pihati.

Dali so mi ogromen kos kože in sem se ogrnila. Bili so zelo prijazni do mene. Bilo je že pozno, morala sem iti domov. Ampak živim čisto na drugem koncu, zato so mi rekli, da lahko spim pri njih. Zaspala sem. Ko sem se zbudila, so mi že pripravili zajtrk, pojedla sem in odšla domov. Obljubila sem jim, da pridem še kdaj.

Miša Krapež Filiposki, 5. g

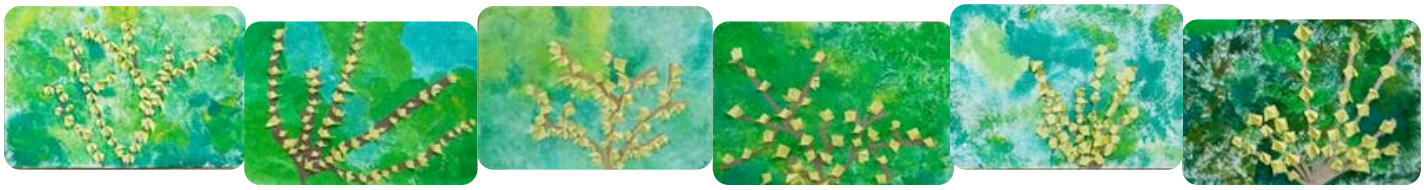

Dalan Shala, 1. b

Življenje v dežju se sveti in sije

(iz pesmi Dežni dan, Filip Meglič, 9. b)

Učenke in učenci 3. b

DEŽNI DAN

Droben dež po oknih tiho hiti,
Ena kapljica se svetlika po tleh.
Življenje v dežju se sveti in sije.
Nebo je sivo, a sonce rumeno,
Iz vsake kaplje svetloba blešči.

Dan se prebuja z biseri.
A tudi, če kapljic ni prav veliko,
Nebo jih pošlje še zmeraj veliko.

Filip Meglič, 9. b

Lenart Šavs, 5. g

Sufjan Ličina, 5. g

VETER ŽIVLJENJA

Veter piha od povsod,
vzame in da toliko dobrot.
Prinese včasih nam trpljenje,
da nam popestri življenje.

Včasih ti ne da miru,
včasih gre ti vse po zlu.
A včasih ti lahko pomaga,
skupaj to lahko je zmaga.

Če vetru boš nasprotoval,
gotovo kmalu ti bo žal,
a če boš z njim sodeloval,
te bo spravil iz težav.

In ko te veter odloži,
na koncu dolge te poti,
spomin nate še živi
med ostalimi ljudmi.

Matjaž Žvan in Ian Franko, 7. b

ŽIVLJENJE

Vse okoli nas
je življenje pravo skrito,
skrito, vendar zvito,
rojeno je iz nas.

Pokrajine lepe,
mlade in jasne,
z rekami krasne
na nebu so slepe.

Kadar ozreš se
za sabo nazaj,
tam bo stal kraj,
kamor te veter odnese.

Drevje rjavo,
oranžno, rdeče,
narava k sebi me vleče,
da mi bo vdano.

Snežene so gore,
so porasli cvetovi,
kamor vetrovi
vihrajo do zore.
Življenje je srečno,
če znaš ga ceniti
in mu vrniti,
kar mu je večno.

Ana Blagojević, 8. č

Izabela Juvančič, 2. t

ŽIVLJENJE

Življenje je kratko,
a vredno naše pozornosti,
mnogi mislijo, da je lahko,
a drugim spet naporno.
Življenje je nit,
ki se je ne da zašit,
a če nanj pazimo,
ga dobro odnesemo.
Življenje je dar,
ki redkim je podarjen,
a tisti, ki ga dobijo,
ponoči sladko spijo.

Andraž Jamnik, 8. b

Klara Jalen, 1. t

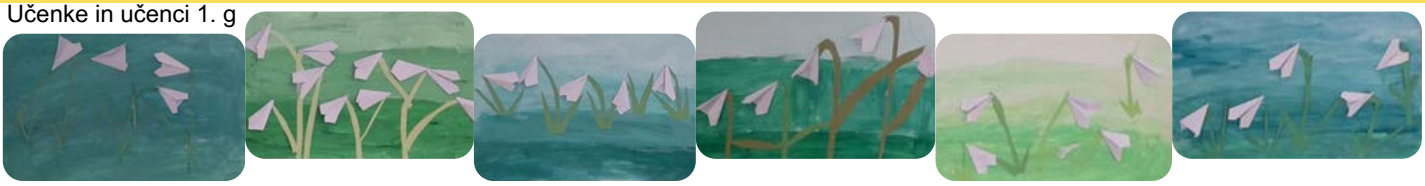
ŽIVLJENJE

Življenje je prelepa pot,
ki potrebuje veliko znanja.
Vsaka priložnost, ki se pojavi,
je dobro izkoriščena v glavi.

Četudi vsebuje vzpone in padce,
se skušaš truditi po najboljših močeh.
Včasih je težko, včasih lepo,
včasih polno, včasih prazno.

Matic Gorenc, 8. č

Učenke in učenci 1. g

SKRIVNOST

V glavi vsaki nekaj šepeta,
potihoma, da se ne izda,
srca se močno drži,
pred drugimi skrivnostno miži.

Lahko je očem dobro skrita
ali mogoče kaj hitro odkrita.
Ne veš, komu jo zaupati,
na prijatelje dobre moraš upati.

Ožbej Završnik, 8. a

Karin Ahačič, 2. g

BOLEZEN

Bolezen je kot mora,
ki se ne bo kar tako predala
in le čaka, da bi škodovala.

Z njo obdaja te obup,
saj na nas deluje kot strup,
ki neomajno širi se,
da le škodovati ji uspe.

Zdravniki zanjo kot nasprotniki so
in z njo se borijo.
Kdo zmagal bo,
lahko le usodi prisluhnemo.

Je vedno okoli nas,
a le malokrat se tega zavedamo,
ker nanjo premalokrat pomislimo.

Tia Dobovšek, 8. č

Ema Urbanc, 2. g

SKRIVNOSTI

Nikdar ne bomo vedeli.
So to mnenja ali dejanja?
Čustva ali samo fantazija?

Četudi ugotovimo, kaj so,
nam to njena prijateljica
spomin vzame.

Mogoče vsi vemo vse skrivnosti,
pa mislimo, da so samo fantazija
ali pa čustva.

To so neizgovorjena dejanja.
Zakaj nikoli nič ne rečemo?
Ker vedno sram v kotu tiči
in prikrito čaka na izbruh smejanja.

Četudi hočemo povedati,
brž pridrvi spomin in pozabimo.
Če nas res tako zanima, kaj so,
spomin vprašajmo.

Neja Omersa Kern, 8. č

Neva Tomažič, 4. a

ŽIVLJENJE

Čudež na svetu si ti,
čeprav se ti to
morda ne zdi.

Si prednik, naslednik
vseh živečih in umrlih ljudi.

Živiš še,
živiš, dokler se da.
Ko enkrat umreš,
ni poti več nazaj tja.

Prehod v skrivni raj
se zapre za vekomaj.

Vita Iza Horvat, 6. b

SKRIVNOSTI

V žepu nosim tiho stvar,
je majhna, mehka kot oblak.
Ne vidi je nihče nikdar,
a z mano hodi vsak korak.

Ko zvečer se dan zapre,
mi šepne nekaj na uho -
da svet je poln skrivnosti,
jaz sem ena od njih.

Lan Dolinar, 8. č

Ammar Ajdinović, 2. g

LEPOTA

Lepota sva jaz in ti,
ko gledava se v oči.

Lahko je zunanja,
a je bolj pomembna notranja.

Je lepa kot noč in dan,
ker luna in sonce sta pravi par.

Jaz sem sonce, ki žari,
ti pa luna, ki sveti.

Lepoto srečaš v različnih oblikah,
na nebu, na zemlji, v naravi in v ljudeh.

A najbolj pomembna je tista,
ki skrivaš jo v sebi.

Kalina Zaovska, 8. č

Jaka Jelenc, 2. g

Učenke in učenci 1. g

SMRT

Smrt je mirna in tiha,
pride brez besed.
Ugasne luči in skrije svet.
Je kot senca, ki objame svet.
Ugasne luč, zamegli pogled
in čas obstane na svetu spet.
A v temi nekaj še živi,
spomin, ki nikoli ne zbledi.

Miha Zombra Gale, 8. a

SKRIVNOST

V tišini noči nekaj zašepeta
kot senca, ki nežno se s tabo igra.
Med zvezdami skrita, brez imena, brez sledi,
skrivnost tiho v srcu živi.

Ne išče besed, ne potrebuje oči,
najdeš jo tam, kjer čas obstane za hip.
V drobnem trenutku, ki hitro zbledi,
pusti sled, ki nikoli ne spi.

Aljaž Stare, 8. č

MODRINA SRCA

V meni poje modra reka,
v meni spi spomin.
Senca, ki me spremlja,
me vodi v nočni dim.

Vsak korak zveni v molu,
vse tone v tišini.
Le pesem ostane,
ko srce zaspi.

Brina Žnidaršič, 9. c

Maks Vevar, 5. g

PLES

Na zabavi malo zaplešem,
takrat imam prav velik nasmešek.

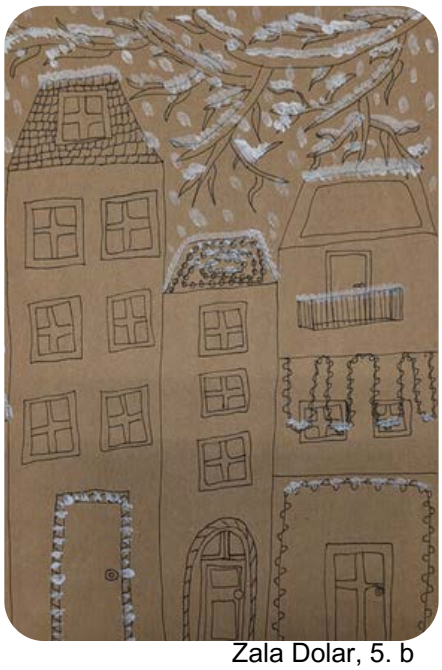
S prijatelji se zabavam
in se smejemo napakam.

Ko pesem konča se,
se nova začne,
takrat mi srce ponori
in mi še dolgo gori.

Nika Krničar, 8. č

Ela Đurić, 5. b

Zala Dolar, 5. b

TIHA DEKLICA

Ob poti je stala deklica tiha,
v očeh se skrivala je njena sreča.
Mimo je stopil fant brez skrbi,
pozdravil jo je in se nasmehnil ji.
Vprašal jo je, kam pelje ta pot,
ona mu je rekla: »Tja čez plot.«
Skupaj sta hodila kratek čas,
govorila o dnevu in o tem, kar je v nas.
Ko sta prišla do razpotja dveh poti,
vsak je šel tja, kamor ga vodi.
A v srcu je ostal lep spomin
na tisti dan, na skupni trenutek tih.

Mija Dolinar Ostojić, 9. č

Tereza Logonder Perčič, 4. a

~ Slep je, kdor ne vidi čustev ~

(iz pesmi Čustva, Lan Gortan, 9. b)

VESELJE

Je nekaj,
kar čutimo vsi,
predvsem pa otroke
pokonci drži.

Ga vedno
je dobro občutiti,
predvsem pa
z drugimi deliti.

Ko smo veseli,
smo brez skrbi
in to nam včasih
pomaga videti v temi.

Sara Arnolj, 9. c

SREČA

Sreča je prav posebna stvar,
za katero je vsakomur mar.

Obstaja vedno,
zanjo boriti se je vredno,
čeprav je še zmeraj kdaj »bedno«.

Vsak jo ljubi,
vsak jo kdaj izgubi,
vsak jo išče
in tudi poišče,
vsak si je želi
in jo kdaj pa kdaj dobi.

Sreča je nekaj,
kar veselje pripelje
in žalost odpelje.

Taka je ta sreča,
da je tudi opoteča.

Če jo imaš, si srečko,
drugače pa siten tečko.

Maša Poženel, 8. a

Jaka Konc, 3. g

SREČA

Sreča ni velika stvar,
ni skrita nekje daleč stran.
Najdeš jo v majhnih rečeh,
v nasmehu in toplih besedah.

Sreča je, ko sonce sije,
ko se ti prijatelj nasmeje,
ko nekdo ti roko poda
in veš, da nisi sam doma.

Sreča raste v tvojem srcu,
če jo deliš z drugimi.
Majhna je, a veliko pomeni,
ko jo občutiš v sebi.

Maja Jerič, 8. č

Matevž Ovsenik, 4. t

ČUSTVA

Slep je, kdor ne vidi čustev.
Nasmeh na lica pride mi,
čeprav ne vem zakaj.
Včasih me je strah,
včasih upam, da odzdravi mi.
Ko zagledam jo, srce mi kar zbeži,
kot da ne more biti več na miru.
Ne vem, kaj je to kar čutim,
vem samo, da ni navadno.
Mogoče prva je ljubezen moja,
tiha in nerodna, toda resnična.
Besede kar naprej se mi zapletajo,
ob njej pozabim na ves hrup.

Lan Gortan, 9. b

SREČA

Sonce v očeh,
radost na obrazu,
en najboljši prijatelj,
čas veselja,
ampak nikoli te zares ne zapusti.

Pavla Uranič, 9. c

BOLEČA LJUBEZEN

Ko me pogledaš,
se mi zavrti.
A na koncu
nekaj močno zaboli.
Ti me gledaš,
jaz te gledam.
Nikoli nisem vedela,
kaj v resnici čutim.
Ampak zdaj vem,
da je napaka.
Vedno mislim nate,
a vem, da ne smem.
To je bolečina,
ki je ne moreš ustaviti.
Na koncu izveš,
da je to ljubezen.

Maša Vehovec Brajer, 7. a

Učenke in učenci 1. t

TEŽAVE

Jaka zadnje dni
leno v postelji leži,
ker ljubezen ga boli.

S težavami sooča se,
saj ne najde rešitve.
Ne čuti več bolečine,
ker se mu življenje ful začine.

Alis Huseinović, 7. a

Nina Mićić, 4. g

ŽALOST

Tiha noč pade,
solze tečejo hitro,
srce je zdaj težko,
vse misli v moji glavi,
a upanje me še drži.

Nikola Marjanović, 9. a

Jure Žnidar, 4. g

POMLAD

Bil je fant mlad,
ni se rad več igral,
ker včeraj prišla je kot pomlad,
takoj se je vanjo zatrapal.

Poskušal je vse razno,
da njegova bi bila.
A rekla je »niti pod razno«,
da je v drugega zaljubljena.

Bine Ovsenik, 7. a

MOJ PRVI POLJUB

Mehko se ustavil je čas,
Oči govorile so moj izraz.
Jutro prebujal je moj obraz.

Prvi dotik najinih ustnic kot sladki glas,
Razcvetelo srce, ujelo je čas,
Vetra nisem čutila, samo tvoj glas,
Izginil je ves svet, samo ti in jaz.

Pogled tvoj ujel je moj svet,
Oči zažarele kot najlepši cvet,
Lahkotno zdrživa še nekaj let,
Jaz in ti za vedno za vzet.
Utrinek sreče je ostal kot topel objem,
Brez besed sva ostala, za vedno me vzem'.

Sara Marjanović, 9. a

HREPENENJE

Hrepenenje je želja po nedosegljivem,
ampak ni navadna želja, ki pričakuje izpolnitev.
je čustvo, ki v sebi nosi nekakšno sladko grenitev.
Hrepeniš po osebi, ki je ni,
po obleki, ki se draži,
po lepoti drugih ljudi.
Hrepenenje ni zgolj trpljenje,
nosi v sebi tudi lepoto in veselje.

Manca Perčič, 8. č

Jakob Petje, 4. g

TOPLOTA

Svetlo je nebo,
slišim ptice, ki pojo,
plavi oblaki
se na nebu svetijo.
Pri srcu mi je toplo.

Ana Kernc, 9. a

Polona Vevar, 4. g

SOLZA

Solza
ne izbira
ne časa, ne mesta,
ko sam ne moreš,
ona sama pove vse.
Pojavi se v najtežjih
in najlepših trenutkih.
Ko boli, solza očisti,
ko si srečen, smeh
obudi.

Jana Kondić, 9. b

Učenke in učenci 4. b

STRAH

Ko sredi noči se zbudim,
se z mano zbudi tudi strah.

Kaj čaka za omaro,
za tisto staro šaro?

Je tam notri duh,
pošast, prikazen?
Ali zgolj navadna golazen?

Kje je moja mucka Tačka?
Ona bi me potolažila
in vse skrbi v paket zavila.

Paket bi daleč stran poslala
in spet bi lahko mirno spala.

Zdaj pa zberem ves pogum,
ki ga premorem,
in si rečem:
»Saj zmorem!«

In odprem omaro
v njej pa vidim le –
vklopljeno kitaro.

Vita Iza Horvat, 6. b

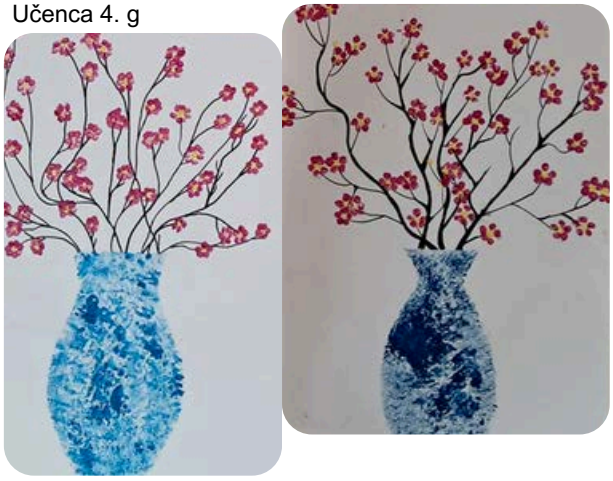
SREČA

Sreča je nekaj, kar si vsi želimo,
pogosto si jo drug drugemu delimo.
Je polna veselja in smeha,
včasih pa tudi lovljenja in teka.

Včasih kdo pade in opraska koleno,
vendar veselja mu to ne bo vzelo.
S prijatelj se veselo igra,
četudi ne kolenu je majhna praska.

Oskar Mohorič, 8. a

Učenca 4. g

SREČA

Tam na hribu,
tam je hišica.
Hišica z deklico,
polno nesreče.

Sreča je pomembna
in veliko vredna,
ona je ni imela.
Bila je čisto sama,
samcata, osamljena.

Bila je brez drúgov,
staršev in sorodnikov.
Ko majhna je bila,
sta jo starša zapustila.

Sreče ni imela,
a ko po gozdu je šla,
je mladega fanta srečala.

Pogledala ga je
z velikimi, toplimi očmi.
V trenutku vanj se je zaljubila
in mu srečo poklonila.

Manca Krajnc, 7. č

Jakob Jerič, 4. t

LJUBEZEN

Ljubezen je cvetlica, ki jo vonjaš.
Ljubezen je nebo, ki ga občuduješ.
Ljubezen je bitje, ki se rodi.
Ljubezen je, ko si srečen in razigran.
Ljubezen je, ko si nesrečen in žalosten.
Ljubezen je žarek, ki leti čez nebo.
Ljubezen je tisto, kar se piše
in piše se lahko marsikaj in kadarkoli.
Ljubezen nosi vsak človek v sebi,
lepo ali manj lepo – vse je ljubezen.
Najboljša ljubezen pa je tista,
ki jo sam v srcu nosiš.

Neli Dovjak, 8. č

Lovro Vraničar Kepic, 4. t

Učenke in učenci 1. t

~ Čas hitro mine, prinese nam lepe spomine ~

(iz pesmi Čas, Neža Valjavec, 5. t)

Zala Bešter, 1. t

ČAS

Času vedno se mudi,
je prav čuden stric,
ne hodi vedno z mano vštric.

Pred mano hodi, za njim hitim,
včasih celo ga ulovim,
z njim okrog se podim.

Jaz, ti, ona, on, mi vsi,
v mrežo časa smo ujeti,
brez njega se ne da živeti.

Čas je vedno mlad,
se ne stara z leti,
zato težko ga je ujeti.

Žana Zaplotnik, 9. č

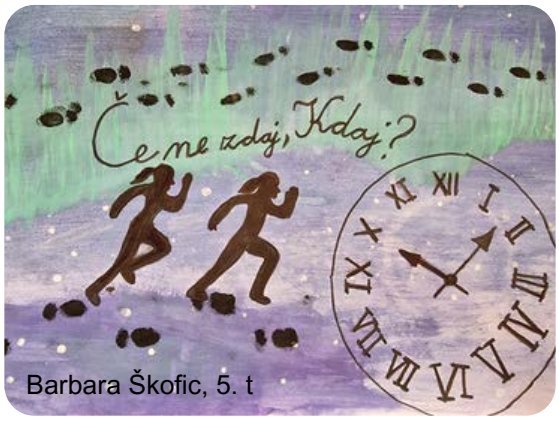

Jerca Smolej, 1. t

NEBO

Ko gledam zvečer v nebo,
se svet za trenutek vstavi.
Zvezde tiho svetijo
kot sovražniki z neba.
Nebo nad mano še žari,
kot da velik ima spomin.
Zvezde mi kažejo skrite poti,
kamor moje srce si vedno želi.

Lana Škriljevečki, 8. a

Barbara Škofic, 5. t

ČAS

Čas tiho teče kot deroča reka,
brez občutka neprestano teka.
Nikogar nase ne opozori,
nikoli ne pokaže svojih oči.

Včasih je nežen kot jutranji dih,
drugič razburkan in nič tih.
V sebi nosi spomine in sanje,
da se lahko spomnimo nanje.

Živa Bizovičar, 8. a

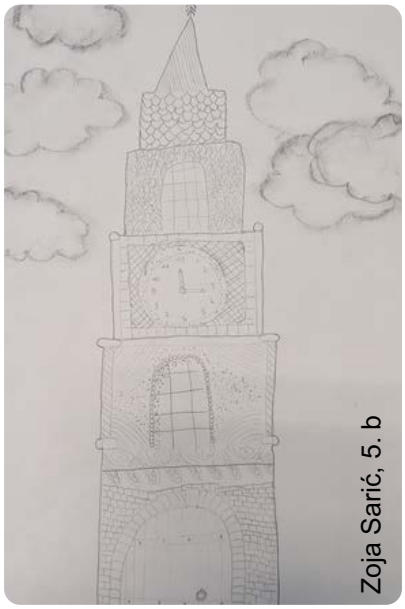

Ajda Bešter, 5. b

ČAS

Čas hitro mine,
prinese nam lepe spomine.
Sedaj smo sošolke in deklice male.
Hitro bomo osnovno šolo končale,
se odločile, kaj bo naš poklic
in kaj bomo v življenju počele.
Vsaka bo svojega izbrala,
izobrazbo in poklic končala,
se pridno učila in z nasmehom v službo hodila.
Čas hitro mine,
naj nam v življenju prinese srečo in zdravje
in seveda lepe spomine.

Neža Valjavec, 5. t

Zoja Sarić, 5. b

VEDNO BOM

Vedno bom verjela v jutra brez teme,
vedno bom iskala svetlobo v temi,
vedno bom vstala, ko drugi padejo,
vedno bom sanjala, tudi ko vsi obupajo.

Vedno bom verjela v moč besed,
vedno bom šepetala resnico srcu,
vedno bom hodila, čeprav je pot strma,
vedno bom – ker drugače ne znam.

Lucija Urbanc, 9. c

Žiga Mali, 3. g

MOČ V UČENJU

Med učenjem sanjam o prihodnosti.
Vsaka stran mi daje novo moč.
Trud mi gradi poti do priložnosti,
med učenjem sanjam o prihodnosti.

Vsak korak sem bližje cilju,
v srcu upanje vedno cveti.
Besede v zvezkih so kot vodila,
do moje uspešne prihodnosti.

Elena Šantek, 9. c

Eva Gartner, 3. g

Vesna Roblek, 3. g

KLJUČ NEZNANIH VRAT

V predalu sem ga našla,
majhen, hladen, skrivnosten ključ,
skrit med spomine in drobne stvari.
Ne vem, kam vodi,
ni oznak, ni poti,
le ključ, ki odpira vse smeri.
Mogoče vodi v svet nove svetlobe,
tam kjer dnevi dišijo po pomladi,
kjer se nebo smehlja v najlepših barvah.
Ali pa vodi v svet strahu,
kjer temni kotički šepetajo skrivnosti
in srce trepeta na robu neznanega.
Ali pa odpira vrata poguma,
tam kjer strah postane samo senca.

Eva Flander, 9. a

SPREMEMBA

Včasih se zvečer mi dan čisto preobrne,
potem pa jutro novo upanje odgrne,
kar bilo je težko, zdaj v mojem srcu spi,
vse mine, a nekaj v srcu se obrne.

Jeseni liste odpade, a drevo stoji,
še naprej raste, čeprav liste izgubi.
Sprememba ni konec – je nov začetek.
Srce mi govori: »Kar brez skrbi!«

V ogledalu rišejo se sledi,
a v mojih očeh iskra preteklosti ždi.
Pozabim na preteklost in dvignem glavo
in tisto, kar sem, spet v meni tli.

Ula Ribič Ferlic, 9. c

Blaž Zaletelj, 3. g

Vid Roposa, 3. g

Učenke in učenci 1. g

SVETLOBA POGUMA

Ko misliš, da te v temi stiska strah,
in zdi se, da prava pot se skriva,
spomni se, da nisi le nemočen prah.
V tebi mala iskra je, ki živa
gori in čaka, da ji daš vso moč,
to je luč poguma, ki te poziva.
Z njo bo lažja vsaka temna noč,
verjemi vase, nikdar nisi sam,
saj v tebi skriva se velika moč.
Četudi kdaj ostaneš čisto sam,
le pogumno stopaj ti naprej,
saj tvoj pogum odganja vsakršen sram.
Zaupaj vase in se le nasmej.

Nik Bogataj, 9. č

Neža Valjavec, 5. t

CILJ

Cilj je nekaj, kar si sam postaviš,
nekaj, kar veš, da boš dosegel.
Dosežeš ga, če si pustiš,
da napake narediš.

Cilj je želja do nečesa,
kar te veseli,
vstani vedno, če boš padel,
veš, da več od tega vreden si.

Elena Maksimović, 9. č

MOJE PESMI MOJE SANJE

Ko potopim se v branje,
vse skrbi me zapustijo,
v čarobni svet poletijo,
moje pesmi, moje sanje.

Ves dan v mislih premišljujem
vse skrivnosti vel'ke moje,
ki srce mi jih zapoje.
Vse načrte s Tabo kujem
in jih vestno zapisujem.
Prikazuješ se mi v sanje,
preživela dni bi zadnje
v srčnih valovih s Tabo le,
ki najdeš pot do mene še,
ko potopim se v branje.

Najraje v neresnici ž'vim,
tam, kjer nič ni nemogoče,
tam, kjer le potoček joče.
Saj tam hitro ugotovim,
kaj si jaz zares želim.
Želim, da usta govorijo,
se besede zasadijo …

V srca vseh Zemljinih otrok,
takrat izgine jok in stok,
vse skrbi me zapustijo.
V verzih jaz želim pisati,
da vsak moj dih za to živi.
S pisanjem rim se takt miri,
moj'ga srca takt ne zapusti,
če dan se v pesmi prelevi.
A moje misli švigajo,
povsod za Tabo letajo,
po tebi srce hrepeni,
tako, da vse moje misli
v čarobni svet poletijo.

Nad oblaki jaz ostanem,
ko nič več me ne zanima,
telo ne odreagira,
saj v svetu zastanem
in se v valove odkradem.
Takšno je to moje stanje,
zdi se, živim dni brezdanje.
A zapolnjen je dan vsak,
tako dan dnevu ni enak,
… moje pesmi, moje sanje.

Lučka Repina, 9. a

LETETI

Leteti jaz si želim.
Ej, ptice, doli sred' neba,
tam doli, doli preletavajo,
ej, spet se tam zabavajo;
te ptice, one perje imajo
in le meni ga ne dajo.

Ana Marija Vevar, 9. č

Učenke in učenci 1. g

NESKONČNOST

Nazdravimo na neskončnost
in na vse, kar traja,
kljub temu da je končni
in nas to graja.

Vsi želimo si, da bi bilo
vse brez konca in kraja,
da obstajala bi neskončnost.

Luna Nika Perčič, 9. c

SANJE

Luč v temi,
tisoč sanj na morju,
malo manjši problemi,
ko sanjaš spet tako.

Pia Pirc Ravnič, 9. a

Jan Perko, 5. t

Neja Torkar, 4. a